HALKIN SESİ 130

11 EKİM 1977
4 LİRA

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

RUS BEŞİNCİ KOLU DİSK'TEN ATILSIN!

Kitlelerin öğretmeni olmadan önce, öğrencisi olun

HALK POSTASI

ADANA

Çimento fabrikası işçileri: "Patron sendika isteyen işçiyi işten atıyor"

Bizler Adana Çimento Fabrikasının Paketleme bölümünde çalışan işçileriz. Çalıştığımız kısmın patronu Cavit Göçener alınterimizin karşılığı olan haklarımızı vermiyor. Burada çalışanların sigortası yoktur. Hasta olan arkadaşlarımız kendi paralarıyla doktora gidiyorlar. Patron hasta olan bir arkadaşımızı bir gün gelmedi diye işten attı. Bu olaya karşı çıkan arkadaşlarımızı da işten çıkardı. Bizi sendikaya üye olmamamız için tehdit ediyor. Bizler de Cavit Göçener'in işten attığı işçileriz. Patron paramızı vermedi. Paramızı isteyince de bizi dövmekle tehdit etti.

İşten atılan işçiler

İZMİR

Tekel Bakım işçilerinin talepleri

Bizler İzmir'in Tekel bakım işçileriyiz. Sabah 7.30' da işbaşı yaparız. Akşam 17.00'de paydos ederiz. Çalıştığımız depolar şehrin ayrı ayrı yerlerindedir. Bütün depolarda 60-70 kadar işçi çalışmaktadır. Yani toplam olarak 4000 bakım işçisiyiz. Depoların çeşitli yerlere dağılması bizlerin birbirimizi tanımamızı zorlaştırmaktadır. Bizler Tek Gıda-İş sendikasına bağlıyız. Temsilcilerimizi sendika yöneticileri seçiyorlar. Temsilcilerin büyük bir çoğunluğu patronun yanında yer alıyor.

Çalışma şartlarımız çok kötü. Günde sadece iki defa 15'er dakikalık molalar veriliyor. Zehirli ve tozlu bir hava içersinde çalışıyoruz. İş ve can güvenliğimiz yok. Yemek parası olarak 12 lira veriyorlar. Yapılan zamlardan sonra bu para ne ki?

Sendika yöneticileri sadece toplu sözleşme zamanında gözüküyorlar. Mevsimlik işçiler sendikacıların yüzünü bile göremezler. Sendikacılar işçi temsilciliğini de göstermelik bir hale getirmişlerdir. Geçen yıl haklarımızı almak için 10 günlük bir direniş yaptık. Patron işçileri daha fazla iş yapmaları ve daha ağır balyalar taşımaları için sıkıştırıyor. Taleplerimiz şunlardır:

Her gün yoğurt verilmeli ve yemek parası arttırılmalıdır. Günde 3 çeşit yemek çıkartılmalıdır. İş ve can güvenliği sağlanmalıdır. Temsilcileri sendika değil, işçiler seçmelidir. 55 kilodan daha ağır balya taşıtılmamalıdır.

Bir Grup İşçi

K.MARAŞ

Afşin'in yoksul köylüleri: "Kürt olduğumuzu duyunca işe almıyorlar"

Afşin'in yoksul köylüleri geçimlerini sağlayabilmek için işçilik yaparlar. Yaz oldumu yataklarını omuzlarına alıp, diyar diyar gezerler. Toprakları olanlar da geçimlerini sağlayamıyor - lar, çünkü toprak verimsizdir. Afşin'de geniş kömür yatağı bulundu. Demirel burada temel attı ve loj - manların yapımına başlandı. Biz de burada iş bulabileceğimizi düşündük. Fakat yanılmışız, çünkü işe ancak belirli kişiler alınıyor. İş istemek için gittiğimizde bizden nereli olduğumuzu soruyorlar. Kürt ve devrimci olduğumuz için iş kapıları bize kapanıyor. İşe girebilmek için Ülkü Ocakları'na kayıtlı olmak lazım.

Burada 15 bin dönüm toprağı ve Ankara'da oteli ve sineması olan bir Halil Ağa var. Şimdi Termik Santral inşaatına ancak onun izin verdiği kimseler alınıyor. Bunlar Kırşehir'den gelen 300 kadar işçi, arkadaşımızı yurtsever oldukları için işten attılar. Ama faşistler şunu iyi bilsinler ki halk bu haksızlıklar karşısında susmayacaktır.

Bir İşçi

SİVAS

Div-pelet şantiyesindeki işçiler bütün sosyal haklardan yoksun

Divriği Paletleme ve Konsantrasyon tesislerindeki 10 kadar şirkette 3000 işçi çalışmaktadır. Çoğunluğu dışardan gelen bu işçilerin sosyal hakları ve iş güvenlikleri yoktur. 10 şirketten yalnızca üçünde sendika vardır. Ama sendika olan yerlerde de sendikanın varlığı bile belli değildir. Mesela Karabük Şantiyesinde Çelik-İş sendikasının bir temsilcisi bile yoktur. Kutlutaş şirketindeki sendikanın ismi dahi bilinmemektedir. Kutlutaş'ın patronu işçilerin sendika getirmek için mücadele ettiklerini duyar duymaz, kendisi bir sendika kurmuş ve işçileri üye etmiştir. Necmettin Özmen şantiyesindeki sendika da patron sendikasıdır.

Hemen hemen hiç bir iş yerinde sigorta yoktur. İşçiler tamamlanmamış binalarda kalıyorlar ve can güvenlikleri yok. İşçilerin yüzde ellisi daha askere bile gitmemiş çocuk yaştadırlar. Bunlar kaçak olarak çalıştırılıyorlar.

İşte, Divriği'nin yeni temellerini sigortasız, sendikasız, iş ve can güvenliğinden yoksun bu insanlar atmaktadır.

Divriğili Devrimciler

UŞAK

UPMAŞ Pamuklu Mensucat'ta sendika ağalarına karşı mücadele

Uşak Upmaş Pamuklu Mensucat'ta 8 aydır çalışmaktayım. Bundan üç ay kadar önce fabrikamızda bir direniş oldu. Bu direniş şöyle gelişti: Fabrikaya el atan sendika ağaları, toplu sözleşme sırasında "Fabrika yeni üretime geçti. Çok borcu var. Alınacak ücret zammı kademeli olsun. Sosyal hak olarak bir miktar bayram parası tanınsın ye - ter" diyerek, bunun dışında bir tek hakkın bile ele alınması için uğraşmadılar. Ne iş güvenliği, ne can güvenliğimiz ne de diğer sosyal haklarımız.

Bunun üzerine işçiler arasında kaynaşma oldu."Hem fazla mesai yapıyoruz, hem de parasını alamıyoruz" diyerek, kendi aramızda fazla mesaiye kalmamak için karar aldık. Bazı işçi arkadaşların önderliğinde bütün işçiler, 8 saatlik çalışmadan sonra makinaları kapattık. Sendika ağalarının ve patronun yardakçıları duruma müdahale ettiler. Direnişin arkasından önder işçi arkadaşlarımız işten atıldı.

Olaydan bir gün sonra, çıkarılan işçiler paralarını almak için fabrikaya geldiler. Onların gelmesiyle birlikte, "çıkarılanlar işe alınmazsa işbaşı yapmayız" diyerek yeniden direnişe geçtik. Direniş haberi sarı sendikacılara gider gitmez hemen geldiler. İşten çıkarılan arkadaşlara "siz işbaşı yapın, biz sizin sorunlarınızla ilgileneliim" dediler. Arkadaşlar işbaşı yaptıktan dört saat sonra tekrar çağrıldılar. Arkadaşların ücretleri ödenerek fabrikayla ilişkileri kesildi.

Ama buna boyun eğmeyeceğiz. Mücadelemiz sürecektir.

Bir İşçi

CEYHAN

Toprak-Su'da Tarım-İş yönetimine devrimci işçiler seçildi

1975 yılında Ceyhan Toprak Su'ya mevsimlik işçi olarak girdik. İşyerinde toplu iş sözleşmesi yetkisini elinde tutan T. İ. S'e üye olduk. Bu sendika bağımsız olduğunu ve kadrosuz çalışan işçilere kadro getirteceğini vaadediyordu. Aradan yıllar geçti, hiç bir vaat ve haklı istek yerine getirilmedi. Sendika daha sonra DİSK'e geçti.

Bundan sonra harekete geçen faşistler T. İ. S Ceyhan Şubesini işyerinden uzaklaştırmak için mevsimlik işçilerin izinde olduğu kış aylarında T. İ. S üyesi kadrolu işçilere baskı yapmaya başladılar. Daire personelinden AP ve MHP'li kimseler işyerine Türk-İş'e bağlı Tarım-İş sendikasını sokmak istiyorlardı. T. İ. S. şube başkanı Cengiz ve adamları, sahte bir referanduma razı olup, işçiyi Tarım-İş'e terkettiler. Tarım-İş, geçici müteşebbis heyetini kurdu. İnsiyatifi ellerine aldılar. Kongreye kadar bu yönetim işçilerin hiç bir sorunu ile ilgilenmedi. Kongrede ise geçici başkan, bunu itiraf etti. Aday olmadı.

T. İ. S'li sahde devrimci Cengiz bey ise, kongreye bile katılmadı. Üstelik kendi şantiyesinde yönetici olduğundan, baskı yaparak kongreye kimseyi gönder - medi.

Biz Tarım-İş'te mücadele etmenin gerektiğine inanarak seçimlere katıldık. Sonunda seçimi kazanarak, yurtsever bir arkadaşımızı başkan seçtik. Yönetim kurulunu oluşturduk.

Şimdi hazırlık çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Tarım-İş'in üst yönetimine karşı mücadelemizi sürdüreceğiz. Bu mücadelede işçi arkadaşlara güveniyo - ruz. Mücadelemiz sömürüye ve sendika ağalığına karşı gelişecektir.

Toprak-Su İşçileri

K.MARAŞ

Sanayi işçilerinin çalışma şartları

Biz Kahramanmaraş'ta çalışan sanayi işçileriyiz. Sabah 7.30'da işbaşı yapıp akşam 9-10'a kadar çalışıyoruz. Bize 5-7,5 lira arasında yemek parası verili - yor. Yemeği yer yemez işbaşı yapıyoruz. Beş dakika geciksek patron küfrediyor. Bir gün işe gitmeyecek olsak haftalığımızdan para kesiyorlar. Pazar günleri de çalışıyoruz ama verdikleri para en fazla haftada 200 lira. Bu parayla geçinmemiz imkansız. Bütün bunları yapan MHP'li Sanayi Bakanı - dır. Rus uşaklarına ve MHP'li faşistlere karşı birleşe - lim!

Bir Grup Sanayi İşçisi

Zekiye Karabelli anayı yitirdik

Zekiye Karabelli, geçtiğimiz hafta yakalandığı hastalıktan kurtulamayarak ölmüştür.

Zekiye ana, ilerlemiş yaşına rağmen geleceğe güvenle bakan bir dev - rimciydi.

O, bütün Ödemiş halkının sevgi ve saygısını kazanmıştı. Zekiye Karabelli, 12 Mart'ın zulmüne göğüs germiş, fa - şizmin en karanlık günlerinde çevresine moral vermiş ve proleter devrimcileri savunmuştu. O, bütün devrimcileri öz evladı gibi görüyor ve bağrına basıyordu.

Zekiye Karabelli'nin yakınlarına ve tüm dev - rimcilere başsağlığı dileriz.

HALKIN SESİ

"HALKIN SESİ"
HAFTALIK SİYASİ DERGİ • Sahibi: HÜSEYİN KARANLIK • Yazıişleri Müdürü: MUSTAFA TÜTÜNCÜBAŞI • YÖNETİM YERİ: Klodfarer Cad. 38/1 Divanyolu İST. • Baskı: DAILY NEWS • YAZIŞMA VE ABONE: P. K. 1103 Karaköy - İST. • ABONE YURTİÇİ: Yıllık 200, Altı aylık 100 lira • YURTDIŞI: Yıllık 400, Altı aylık 200 lira • Yayın ilanları: 200 lira • Genel Dağıtım: TÜR-DA, Hamam Sok. No. 4 Cağaloğlu-İST. • TÜR-DA, Menekşe Sok. No. 16 Kızılay-ANKARA • TÜR-DA, 847 Sok. Birlik Han No. 34/9 Konak-İZMİR • TÜR-DA, Cemal Gürsel Cad. Zeki İşhanı No. 13 ADANA • EYLEM KİTABEVİ, Suakar Pasajı, Kat. 3 DİYARBAKIR • YILDIZ KİTABEVİ, Eyüboğlu Cad. Uğur Pasajı GAZİANTEP • Ankara Dağıtım: FİKRİ NİĞİŞ • Yurtdışı Dağıtım: ORİENT VERLAG, Vittelsbacherallee 135 D-6000 FRANKFURT Tel. 49 61 72 •

Sahte TKP'nin CHP'yi bölme tehditleri

"Bizim Radyo"nun tehdit ve şantaj dolu bildirileri, UDC'nin ne biçim bir cephe olduğunu ortaya koyuyor. Sahte TKP.UDC'yi faşizme karşı mücadelenin içine sızmak ve bu mücadeleyi sosyal-emperyalizminin hizmetine sokabilmek için icat etmiştir.

Düne kadar CHP'nin "demokratik savaşımından" dem vuran sahte TKP'ye birdenbire ne olmuştur? Herkesin bu mikroplardan elini çekmesi ve CHP'nin bunların dayattığı UDC tuzağına düşmeyi reddetmesi, şimdi İ. Bilen kliğini deliye döndürmüştür.

Sahte TKP'nin Doğu Almanya'daki "Bizim Radyosu" geçtiğimiz hafta öfke dolu bildiriler yayınladı. Radyoya göre Rus beşinci kolunun Merkez Komitesi alelacele toplanmış ve Türkiye'deki adamlarının harekete geçmesini kararlaştırmıştı. Sahte TKP'nin mensupları, artık "bu durumda eli kolu bağlı durmamalıydı". CHP fazla ileri giderse sonu kötü olacaktı. " Kendisi için zararlı ve bölücü sonuçlarla" karşılaşacaktı. Radyoda bu tehdit bildirilerinin arkasından, İ. Bilen'in "sosyal-demokrat hareket"le ilgili derin "tahlilleri" yayınlanıyordu: "Sağ sosyal-demokratlar, sol sosyal-demokratlar". "İlerici CHP'liler, gerici CHP'liler" vs.

Düne kadar CHP'nin "demokratik savaşımından" dem vuran sahte TKP'ye birdenbire ne olmuştur? Ne olduysa beşinci kolun maskesinin düşmesinden ve bir avuçluk ihanet çetesi olarak ortada kalmasından sonra olmuştur. Herkesin bu mikroplardan elini çekmesi ve CHP'nin bunların dayattığı UDC tuzağına düşmeyi reddetmesi, şimdi İ. Bilen kliğini deliye döndürmüştür. İşte bu yüzden "Bizim Radyo", düne kadar "İleri Demokratik düzenin yolunu açtığını" söylediği CHP'ye, tehditler yağdırmaktadır. İşte bu yüzden seçimlere katılmaları için uçaklarla adam taşıyıp CHP'ye yaranmaya çalışanlar, şimdi "böleriz" diye Brejnev'in sopasını sallamaktadırlar. Bunların son tutumu CHP'den ne umduklarını bir kere daha ortaya koymaktadır: Sahte TKP'nin istediği CHP, kendilerine kuzu kuzu boyun eğen bir CHP'dir. İ. Bilen revizyonistlerine göre, böyle bir CHP "ilerici, solcu" bir partidir. Ama CHP, sahte TKP'nin tuzaklarına karşı mı çıkıyor? Brejnev'in uşakları damgayı yapıştırıyor: "Gerici,sağcı!"

Sahte TKP'nin Merkez Komitesi, CHP içinde, harekete geçmeleri için kimlere talimatlar veriyor? Revizyonistlerin bir süredir CHP'ye sızma faaliyeti içinde oldukları bilinmektedir. Bunlar CHP'ye yerleştirdikleri adamlarıyla bu partiye efendileri önünde diz çöktüreceklerini hesap ediyorlar. Revizyonistlerin planına göre, bunu gerçekleştirmek için kontrol ettikleri güçlerle CHP'ye sürekli şantaj yapacaklardır. Hatta bu partiyi bölmek için "harekete geçin" talimatı göndereceklerdir. Bunların CHP'ye boyun eğdirmek için uydurdukları teori ise şudur: "Sağ sosyal-demokratlar, sol sosyal-demokratlar!" Yani revizyonistlere göre, sosyal-emperyalistlere boyun eğmeyen herkes "sağcı", boyun eğenler ise "solcu" dur.

Düne kadar CHP'ye cephe çağrılarında bulunan sahte TKP, bugün onu bölmekten bahsediyor. "Bizim Radyo"nun tehdit ve şantaj dolu bildirileri, UDC'nin ne biçim bir cephe olduğunu ortaya koyuyor. Revizyonistlerin asıl niyetlerinin MC'ye karşı mücadele olmadığı bir kere daha gözler önüne serilmiştir. Sahte TKP, UDC'yi faşizme karşı mücadelenin içine sızmak ve bu mücadeleyi sosyal-emperyalizmin hizmetine sokabilmek için icat etmiştir. UDC'nin tam da genel grev talebinin yükseldiği günlerde piyasaya sürülmesi bunun bir ifadesidir. Onlar genel grevin kendilerine ve efendilerine de yöneleceğini görmüşler ve alelacele UDC'yi ortaya atmışlardır. Revizyonistlerin dillerindeki "faşizme karşı mücadele" bir sahtekarlıktan ibarettir. Sahte TKP'nin UDC'sinin ne ulusallıkla, ne demokratiklikle hiç bir ilgisi yoktur. Onlar dünyadaki en azgın emperyalistin uşaklarıdır. Onlar, kendilerinden olmayan ve efendilerine boyun eğmeyi reddeden herkes üzerinde sosyal-faşist bir tahakküm uygulamak hevesindedirler.

Revizyonistlerin Brejnev'in radyosundan CHP'ye savurdukları tehditler ve DİSK'e yöneltdikleri son saldırılar, halka nasıl bir cephe kurulması gerektiğini de göstermektedir. Gerçekten bağımsız ve demokratik Türkiye hedefine yönelen halkın cephesi, bunlara el uzatarak değil, tam tersine en başta sosyal-emperyalizm ve uşaklarıyla mücadele ederek gerçekleştirilebilir.

HALKIN SESİ

Yorumsuz:

SAHTE TKP'NİN "BİZİM RADYO"SUNDAN

"Sendikalarda işçi sınıfını burjuvazinin ulusal kesiminin peşine takma girişimleri,anti TKP'ciliğin sağlı sollu biçimleri rastgele gemi azıya alıyor. Şimdi sınıf sendikaları içinde anti-TKP'ci psikoza kapılanlar, kimi CHP'liler, maocu, goşist ve terörist elemanların alkışları arasında sınıf savaşında uzlaşmacılığı egemen kılmaya çalışıyorlar. Bunlar, UDC hareketine karşı çıkıyorlar ve tüm ulusal demokratik güçlerin birliğini 'bu birliği TKP istiyor' gerekçesiyle baltalamaya kalkışıyorlar. Evet, tüm ulusal demokratik güçlerin cephesini, birliğini TKP savunmuştur. Bugün de savunuyor, yarın da savunacaktır... Şimdi sınıf sendikalarının bağrına UDC ve TKP düşmanlığı bayrağını dikmeye yeltenenler, yönetimde bölünme yaratmaya çalışanlar kimden yanadır?... Sosyal-demokrat hareketin sendikalar içinde girişeceği bir serüven, bu hareketin kendisi için de zararlı ve bölücü sonuçlar doğurur."
(6 Ekim 1977 tarihli yayını)

SAHTE TKP'NİN MERKEZ KOMİTESİ BİLDİRİSİNDEN

"Genellikle TKP düşmanlığı, sınıf sendikacılığına saldırıyla atbaşı gidiyor. CHP yöneticileri faşist tehlikenin artması karşısında parlamento içine kapanmış, suskun, pasif duruyorlar. Kimi legal sosyalist partilerin yöneticileri de UDC hareketine yan çiziyor. Hatta ona karşı tutum alıyorlar. Ancak bu partilerin içinde UDC'nin eylem ve cephe birliğinden yana olanlar, faşist tehlikeyi görenler vardır. Bu durumda onlar eli kolu bağlı duramazlar."
("Bizim Radyo", 5 Ekim 1977)

Maceracılar kitle mücadelesinin önüne dikiliyor

İTÜ'lü Devrimciler

23 Eylül günü faşistler İstanbul Teknik Üniversitesi (İTÜ) Taşkışla ve Gümüşsuyu binalarına bomba attılar. Bu olay öğrenciler kadar öğretim görevlileri ve tüm İTÜ mensuplarının tepkisine yol açtı. Herkes, olayı protesto etmek gerektiğini belirtti. Eylem biçimi konusunda İTÜ-DER'de bir toplantı yapıldı. Toplantıda Üçlü Blok, Dev-Genç ve İGD'liler kitlelerden kopuk yöntemleri önerdiler. Protesto şeklini öğrenci kitlesine sormaya gerek olmadığını savundular. Devrimci öğrenciler ise yapılacak eylemin bütün kitleyi kucaklamasını ve mutlaka kitlenin kararıyla uygulamaya geçmek gerektiğini savundular. Fakat İTÜ-DER'in Dev-Genç'li yöneticileri, Üçlü Blok ve İGD'nin yeşil ışık yakmasını yeterli görerek kendi başlarına karar aldılar. Bu karar dersleri engellemek ve okulu boşaltmak yönündeydi.

26 Eylül Pazartesi günü bu karar okulda açıklanınca birçok öğrenci buna karşı çıktı. Öğrenciler, kitlenin sürü olmadığını, İTÜ-DER yönetiminde de olsa hiç bir grubun kendi başına karar alamayacağını belirttiler. Kararı destekleyen grupların yöneticileri ise kitlenin sesini bastırmaya çalıştılar. Bu tartışmalardan sonra Dev-Genç, Üçlü Blok ve İGD, 2000 kişilik Mimarlık Mühendislik Fakültesinden ancak 150 kişi peşlerinden götürebildiler. 8000 kişilik İTÜ'den de 700-800 kişiyi bu eyleme katabildiler.

Bu gruplar düzenledikleri böyle eylemlerle gençliğin "can güvenliği, öğrenim özgürlüğü" mücadelesinin karşısına dikiliyorlar. Okulların ikide bir kapanmasına veya boşaltılmasına yol açmaları bu siyasetlerinin sonucudur. Bütün bu gruplar gençliği ikiye bölüyorlar: Büyük çoğunluğu ders çalışan, kendi işleriyle ilgilenen, bir şeyden anlamayan kitle. Bir de her şeyi bilen, "sorunların çözümü" için kararlar alan, yani gençliğe hükmeden azınlık. Oysa onların hor gördüğü geniş öğrenci kitlesi "can güvenliği ve öğrenim özgürlüğü" için mücadele isteğiyle doludur. Bu taleplerinin gerçekleşmesi için onlar, dan daha kararlı davranmaktadır.

Maceracı gruplar "yöneten" grubu o kadar yetkili görüyorlar ki, istedikleri zaman öğrencilere şebeke sorabilmekte ve hatta saldırabilmektedirler. Ancak onlar bu tutumlarıyla öğrenci kitlesinden her geçen gün daha fazla tecrit oluyorlar. Öğrencilerin keyfi yönetime karşı tepkisi hızla artıyor.

Yalan dolanla yapılan «işgal»

Geçtiğimiz hafta perşembe günü İTÜ'de Dev-Gençliler bütün öğrencileri Maçka'daki Mimarlık Mühendislik Fakültesi binasında topladılar. Öğrenciler ne için toplanıldığını sorduklarında Dev-Gençliler bazılarına "bir açıklama yapmayacağız" cevabını verdiler. Bazı öğrencilere ise "Akademik sorunların tartışılacağı genel forum düzenlediklerini" söylediler.

Öğrenciler toplandıktan sonra Dev-Genç Genel Sekreteri Bülent Uluer bir konuşma yaparak, "İTÜ'nün Dev-Genç tarafından NATO'yu protesto için işgal edildiğini", "hiç kimsenin hiç bir mazeretle dışarı çıkamayacağını" söyledi. Bunun üzerine öğrencilerin büyük bir kısmı Dev-Genç'in kitleyi hiçe sayan ve aldatmaya kalkan tutumunu protesto ederek salonu terketti

Maceracılar yalan dolanla eylemlerini sürdürmeye çalışıyorlar. Ne yapacaklarını gençliğin karşısında açıkça söyleyemiyorlar. Çünkü öğrenci kitlesine maceracı siyasetlerini kabul ettiremiyorlar.

Maceracılar, şebekesi yok diye öğrenci dövüyor

İTÜ'de maceracılar "daha önce görmedik" gerekçesiyle öğrenci dövüyorlar. 26 Eylül günü Dev-Genç grubundan birkaç kişi bir öğrenciye saldırdı. Dövülen öğrenci bize olayı şöyle anlattı: "Mimarlık Fakültesindeki stüdyo odalarından birine girdim. Bir grup etrafımı sardı ve şebeke mi istedi. Şebekemi evde unuttuğumu, ancak öğrenci bürosunda kimliğimi ispat edebileceğimi söyledim. Dinlemediler. Üstüme doğru geldiler. Birisi ıslık çaldı, üç kişi birden dövmeye başladılar. Belime ve omuzlarıma tekme attılar. Orada bulunan bazı öğrenciler dayak atanlara karşı çıktılar. Ancak onları da tehditle sustur maya çalıştılar. Öğrenciler bu olay üzerine "biz böyle bir şeyi yalnız faşistler yapar sanıyorduk" diyorlar.

İTÜ'den bir öğrenci

POLİS, DEVRİMCİLERE İŞKENCE YAPARAK DERGİMİZİN SATIŞINI ENGELLEMEYE ÇALIŞIYOR

Ankara'da elinde 10 tane Halkın Sesi bulunan Hasan Memiş isimli memur 27 Eylül günü polis tarafından sokaktan kaçırılmıştır. Birinci Şubeye götürülen Hasan Memiş, gözleri bağlanarak dövülmüş ve falakaya yatırılarak işkence yapılmıştır. Polis, Hasan Memiş'e "TİİKP Kongresi nerede yapıldı? Arkadaşlarınız nerede" gibi sorular sormuştur. Hasan Memiş'in her tarafı, yapılan işkenceden dolayı yara ve çürük içinde olduğu halde Adli Tıp rapor vermemiştir.

Diğer yandan Bursa'da dergimizi satan 7 devrimci arkadaş gözaltına alınmış, falakaya yatırılarak dövülmüştür. Haydar Ersin ve Bahri Kılıç'a, bıyıkları yolunarak işkence yapılmış tır. Devrimciler işkence gördüklerine dair rapor almışlar dır. Bu işkencelere bizzat Birinci Şube Müdürü nezaret etmiştir. Polis devrimcilere "TİİKP'ye üye misiniz? Üç Dünya toplantısına kaç kişi gittiniz" gibi tamamen kanunsuz sorular sormuştur.

Geçtiğimiz hafta Esenler'de bir kahvede dergimizi satan devrimciler polisin saldırısına uğramışlardır. Devrimciler, polisin dergi satışını engellemek için yaptığı saldırıya karşı koymuşlardır. Halktan birçok kişi de polisin bu kanunsuzluğunu protesto etmiştir. Bunun üzerine polis dergi satan devrimcileri ve halktan 40 kişiyi zorla Emniyete götürmüşlür.

5 Ekim günü Karaköy'de dergi satan devrimciler de eli tomsonlu polislerin saldırısına uğramışlardır. Polis altı devrimciyi Karaköy Emniyet Başkomserliğine oradan da İkinci Şubeye götürmüştür. Devrimciler Karakolda ve Emniyet'te dövülmüşler ve polisin hakaretlerine maruz kalmışlardır. Bir devrimci ise Tuncelili olduğu için ağır hakaretler görmüş ve dövülmüştür. Polis "sizleri yaşatmayacağız, sizlerin kökünü kazıyacağız" gibi sözlerle devrimcileri tehdit etmiştir. Dergimizi satan devrimciler Savcılık'ta ifade verdikten sonra serbest bırakılmışlardır.

Polis dergimizin satışını engelleyebilmek için her türlü kanunsuzluğa başvurmaktadır. Bütün bu baskı ve işkenceleri şiddetle protesto ediyoruz.

Gençliğin mücadelesi ve önündeki görevler: (2)

Devrimci Gençlik Birliği'nin (DGB) gençlik içinde estirilmeye çalışılan teslimiyetçi rüzgara karşı mücadelesi gerçekten etkili olmuştu. Artık gençlik içinde bu tür mücadele kaçağı teoriler kabul görmüyor ve mahkum ediliyordu. Ancak, gençliğin mücadelesinin önündeki zorluklar bitmemişti. Maceracılığın gerçek yüzü henüz gençlik kitleleri önünde açığa çıkarılmış değildi. Maceracılık, bir yıl önceki teslimiyetçiliğini unutturmaya çalışıyor ve bu sefer gençliğin önüne son derece "keskin" ve "aktif" pozlarda çıkıyordu. Maceracılık bu yolla, gençliğin heyecanını ve ataklığını peşine takacağını ve güç toplayacağını hesap ediyordu.

1975 yılı ortalarında MC iktidarının kurulması ve faşist saldırıların yoğunlaşmasıyla birlikte, gençlik kitlesinin "öğrenim özgürlüğü ve can güvenliği" mücadelesi de yükselmeye başladı. DGB'ler mücadeleye önderlik etmeyi ve gençlik kitlelerini doğru siyasetler etrafında toplamayı başaramadılar. Maceracı akımlar ise, devrimci gençliği kendi yanlış siyasetleri doğrultusunda etkileyebildiler. Üçlü Blok ve her türden maceracı akım, gençliğin mücadelesini iki yıl boyunca yanlış yollara saptırdılar. Gençliğin güçlerini dağıttılar. İki yıl önce, devrimci gençliğin hakimiyetinde olan bir çok fakülte ve yüksek okulun faşist işgal altına veya polis baskısı altına girmesine yol açtılar. Onlar, getirdikleri her siyasetle gençliğin mücadelesini maceralara sürüklediler. Gençlik kitlelerinin pasifleşmesine yol açtılar. Bugünkü duruma yol açan bu yanlış siyasetler nelerdi?

1. Üçlü Blok ve maceracı akımlar faşist güçlerin gençliği bölme ve birbirine kırdırma siyasetine hizmet ettiler.

Faşist güçler gençliği bölmek ve çeşitli yollarla avuçlarına geçirdikleri bazı unsurları gençlik kitlesine saldırtmak istiyorlardı. Onlar bu yolla, gençliğin anti-emperyalist mücadelesini bastırmayı planlıyorlardı. Onlar, gençliğin ikiye bölündüğü görünümünü yaratmaya büyük özen gösteriyorlardı. Oysa, gençliğin ikiye bölünmesi için hiç bir sebep yoktu. Gençliğin bütününün menfaatleri ortaktı. Anadolunun çeşitli yerlerinden gelmiş gençlerin birbirlerini kırmaları için hiçbir sebep yoktu. Faşistlerin yaratmaya çalıştığı "devrimci-milliyetçi" bölünmesi sahteydi. Bu durumda devrimciler ne yapmalıydı? Devrimciler, gençliğin ikiye bölündüğü yalanını açığa çıkartmalı, gençlik kitlesinin menfaatlerinin ortak olduğunu açıklamalı, bütün gençliğin birliğini savunmalı, faşizme alet olan gençleri uyararak halkın safına çağırmalı, böylece hakim sınıfların oyununu bozmalıydılar.

Oysa Üçlü Blok ve maceracılar bunun tam tersini yaptılar. Onlar, tam da faşistlerin istediği gibi hareket ederek gençliğin bölündüğünü kabullenen bir siyaset izlediler. Hatta bunun teorisini de yaptılar. Üçlü Blok "halk gençliği" diye bir zırvalık ortaya attı. Onlara göre, bir de "faşist gençlik" vardı. Zaten onlar, halkla emperyalistler ve işbirlikçileri arasında bir mücadeleyi değil, halkın çeşitli kesimleri arasındaki bir mücadeleyi körüklemekten yanaydılar. Şu saçmalığa bakın! Bu mantıkla halkın bütün kesimlerini ikiye bölmek mümkündür. Yani "halk işçi sınıfı" vardır, bir de "faşist işçi sınıfı". "Halk köylüsü" vardır, bir de "faşist köylüsü" .. Ama böyle bir ayrımdan kim kârlı çıkar. Olsa olsa emperyalistler ve işbirlikçileri...

MACERACI EYLEM ÇİZGİSİNİN SONUCU: OKULLARIN FAŞİST İŞGAL ALTINA GİRMESİ

Devrimciler bu saçmalıklara karşı çıktıkları zaman Üçlü Blokun şefleri "gençlik içindeki sınıf mücadelesini inkar mı ediyorsunuz" diye büyük laflar ettiler. Evet, gençliğin içinde "sınıf mücadelesi" adı altında bir kör döğüşünü, bölünmeyi ve birbirini kırmayı reddediyoruz. Çünkü bu, hakim sınıfların ve faşistlerin istediği cinsten bir "sınıf mücadelesidir." Bu, İ. Bilen revizyonistlerinin istediği cinsten bir "sınıf mücadelesidir." Bu, aynı fabrikada, aynı tezgahın başında ter döken işçilerin, patronlara, emperyalistlere karşı mücadeleyi bırakıp, kendi aralarında dövüşmelerini istemek kadar saçma bir şeydir. Biz bütün gençliğin, emperyalizme, revizyonizme ve her türden gericiliğe karşı sınıf mücadelesinden yanayız.

2. Üçlü Blok ve maceracı akımlar, yanlış bir eylem çizgisi izleyerek, okulların faşist işgal altına girmesine, revizyonistlerin güç toplamasına hizmet ettiler.

Üçlü Blokun ve bütün maceracıların ortak özelliği gençlik kitlelerine karşı güvensizlikti. Onlar hiç bir zaman geniş gençlik kitlelerinin mücadele edeceğine inanmadılar. Gençliği bir sürü yerine koydular. "Biz mücadele ederiz. Onlar da peşimizden gelirler" dediler. Kendilerini fasulye gibi nimetten sayarken gençlik kitlelerini küçümsediler.

İşte Üçlü Blokun ve maceracı akımların bu anlayışla giriştikleri bütün boykot eylemleri, en sonunda devrimci gençliğin hakim olduğu bir çok fakülte ve yüksek okulun faşist işgal altına girmesine ve gençlik kitlesinin pasifleşmesine hizmet etmekten başka bir sonuç vermedi.

1975 yılının ortalarında MC iktidarının kurulmasıyla birlikte üniversite gençliği üzerindeki faşist ve saldırılar yoğunlaşmaya başladı. Bu saldırılar gençliğin öğrenim özgürlüğüne ve can güvenliğine doğrudan yönelen bir tehditti. Bu durum karşısında gençlik kitleleri faşist saldırılara karşı mücadele isteği gösteriyordu. Faşistler ise, fakülte ve yüksek okullardaki bu büyük gücü nasıl dağıtacaklarının planını yapmakla meşguldüler. İşte tam bu sırada Üçlü Blok ve maceracı akımlar "boykot" şiarıyla ortaya çıktılar.

Birincisi, bu boykot çağrısı öğrenci kitlelerinin taleplerinden çıkmamıştı. Maceracı akımlar, bu şiarı, öğrenci kitlesinden kopuk olarak ve keyfi bir şekilde ortaya atmışlardı.

İkincisi, boykotlar, öğrenci kitlelerinin faşistlere karşı öğrenim özgürlüğü ve can güvenliği için mücadele taleplerini ileri sürmüyor, bir takım önemsiz akademik taleplere dayandırılıyordu.

Üçüncüsü, boykotlar, geniş kitleyi faşist saldırılara karşı uyanık tutma hedefine yönelmiyor, tam tersine bu faşist saldırıların karşısında teslimiyetçi bir şekilde dağılmayı öneriyordu. Maceracıların ileri sürdüğü boykotlar, tamamen pasifist ve mücadele kaçağı bir mahiyet taşıyordu.

Dördüncüsü, boykotlar gençlik kitlelerinin menfaatlerini korumaya değil, maceracı akımların "mücadele gösterileri" yapma ve tekkeleri için güç toplama amacına yöneliyordu.

Beşincisi, boykotlar, geniş kitleyi seferber etmiyor, tam tersine öğrencilerin okullarını terketmelerine yol açıyor ve böylece faşistlerin fakülte ve yüksek okulları kolayca ele geçirmeleri için son derece elverişli bir zemin yaratıyordu.

İTÜ öğrencilerinin, faşist işgali protesto yürüyüşü

Altıncısı, boykotlar öğrenci kitlesinin seviyesinin yükselmesine hizmet etmiyor, tam tersine kitleyi dağıtıyor ve pasifleştiriyordu.

Yedincisi, boykotlar sınırsız eylemler olarak önerildiği için bir süre sonra potansiyelin düşmesine ve öğrencinin yılgınlığa kapılmasına yol açıyordu. Mesela "işçi mücadeleleri sonuçlanıncaya kadar boykot" gibi sınırı olmayan eylemler öneriliyor, başlangıçtaki coşkun hava bir süre sonra pasifliğe dönüşüyor ve boykota katılanların oranı her geçen gün düşüyordu.

Sekizincisi, boykotun geleceği hakkında söz ve karar sahibi olan, öğrenci kitlesi değil, öğrencilerden kopuk bir takım maceracı tekkelerdi. Boykotların geleceği bu maceracı tekkelerin kararlarına, onların kendi aralarındaki ittifaklara bağlıydı.

Böylesine hatalı anlayışlarla başlayan boykotlar kısa bir süre içinde sonuçlarını vermeye başladı. Maceracı akımlar gençlik kitlesinin gücünü seferber etmeye değil, potansiyeli öldürmeye ve öğrencileri başlarından savmaya bakıyorlardı. Bu yüzden boykot yapılan bir çok okulda öğrenciler memleketlerine gönderildiler. Kendilerine mektupla boykotun durumundan haberdar edilecekleri, içlerinin rahat olması telkin edildi. Böylece öğrenci kitlesi dağıtılmış oldu. Bu, okulları ele geçirmek için pusuda bekleyen faşistler için bulunmaz fırsattı. Çünkü onların en korktukları şey, seferber olmuş öğrenci kitlesinin okullarda toplu halde bulunmasıydı. Kitle dağıldıktan sonra gerisi kolaydı. Polis bir çok fakülte ve yüksek okula saldırısını arttırdı ve boşalmış olan okullara faşistlerin rahatça yerleşmesini sağladı. Böylece, boykot yapılan okullarda faşist işgaller gerçekleşmiş oldu. Maceracıların yanlış siyasetleri sonucu okullar adeta faşistlere hediye edilmişti.

Bir kısım yüksek okulun ve fakültenin bu yanlış boykot siyaseti sonucu faşist işgal altına girmesinden sonra Üçlü Blokun ve maceracıların izledikleri sayesetler ise öğrenci kitlesinin daha fazla dağılmasından başka bir sonuç vermedi. Çünkü bu sefer de işgale karşı kitleyi seferber eden bir eylem çizgisi izlenmiyordu. Boykotların uzamasından ve devamsızlık süresinin dolmasından dolayı, bir kısım öğrenci, faşist işgal altında derslere girme isteği gösterdiler. Bu sefer Üçlü Blok ve maceracı akımlar, derslere girmek isteyen bu kitleyi ihanetle suçladılar. Ama onlar öğrencilere hiçbir çıkış yolu da göstermediler. Bu akımlar terörist eylemler yaparak öğrencinin boykota devam arzusunu kamçılayacaklarını zannettiler. Tabii bu, kitlenin daha da azalmasından ve yılgınlığa kapılmasından başka bir sonuç vermedi. Böylece boykota katılanların sayısı her geçen gün eridi. Öğrencilerin bir kısmı, faşist işgal altında derslere devam etti - ler. Bir kısmı da ya okuldan ayrıldı ya da derslere giremediği için sınıfta kaldı.

Üçlü Blok ve maceracı akımlar ise bu durumda yeni mücadele biçimleri önerip öğrenci kitlesini yeniden seferber edecek yerde umutsuzluk teorileri yaydılar. "Faşistleri tedirgin etmekten başka yapacağımız bir şey yoktur." dediler. "Madem okula gidemiyoruz öyleyse okullar kapansın" dediler. İşin içinden çıkamadıkları noktada ise "faşist işgalin kırılması ancak devrimle olur" diyerek öğrenci kitlesini terk edip ortadan yok oldular.

Bu durumdan en çok yararlananlar ise revizyonistler oldu. Revizyonistler, maceracı çizginin yenilgisinden dolayı yılgınlığa kapılmış birçok genci etraflarında toplayabildiler. Maceracılığın yarattığı yılgınlık bir kere daha revizyonizmi güçlendirdi.

İşte maceracı eylem çizgisinin sonucu budur. Devrimci gençliğin hakimiyetindeki okulların faşist işgali altına girmesi. Öğrenim özgürlüğünün ve can güvenliğinin tamamen ortadan kalkması. Öğrenci kitlelerinin pasifleştirilmesi ve faşistlerin sopasına boyun eğmeye zorlanması... Revizyonistlerin güç toplaması... Bu sonuçlardan sorumlu olan kimdir? Sorumlular, Üçlü Bloktan ve maceracı akımlardan başkası değildir. Gençlik kitleleri mücadeleyi böyle yanlış yollara sürükleyenlerden bunun hesabını elbette soracaktır.

Önümüzdeki sayıda Üçlü Blokun ve maceracı akımların gençliğe ne gibi zararlar verdiğini tek tek açıklamaya devam edeceğiz.

DİSK'Lİ
REVİZYONİST ZİNCİRİ KIR
MÜCADELEYİ YÜKSE

Revizyonist zorbaların DİSK baskınından sonraki günlerde DİSK içindeki mücadele hızla gelişti. Baskın olayını, DİSK Genel Sekreteri Mehmet Karaca' nın görevden alınması, Maden-İş Sekreteri Mehmet Ertürk ve 5 başkanvekilinin ihraç isteğiyle onur kuruluna sevkedilmesi izledi. Ardından, Kemal Türkler, Genel Yönetim Kurulu üyelerine bile haber vermeden gazetelere genel kurul ilanını verdi. En son olarak da, Hakkı Öztürk'ün Ertürk ve diğerleri tarafından ihraç edildiğini öğreniyoruz.

Sahte TKP'nin "UDC" çağrısının Gönen toplantısında reddedilmesiyle suyüzüne çıkan ve baskın olayı ile birlikte hızla keskinleşen çelişkiler, aslında DİSK içinde uzun zamandan beri biliniyordu. Fakat bu çelişmelerin suyüzüne çıkması ve bazı sosyal demokrat sendikacıların revizyonist yönetime açık tavır almaları ancak tabandaki mücadele isteğinin yükselmesiyle, bugün mümkün oldu. Şu anda Türkler-Ertürk ve bir avuç kafadarı emperyalist efendileri ile yapayalnız kalmış durumdadırlar. Revizyonist çete bir müddettir öylesine gözükara bir gidiş içindeydi, kendisinden olmayan herkese öyle azgınca saldırıyordu ki, bu sonuç kaçınılmazdı. Artık herkes, bu maskesi düşmüş işçi düşmanları ile arasındaki sınırı belirlemeye, elini ondan çekmeye çalışıyor.

Bu durum her şeyden önce, işçi sınıfımızın ve proleter devrimcilerin revizyonist ihanete karşı verdiği kararlı mücadelenin ve iki yıldır sabırla, kararlılıkla yürütülen revizyonist çeteyi teşhir kampanyasının bir ürünüdür.

Bugünkü durumu daha iyi kavrayabilmek, ortaya çıkan yeni şartları ve DİSK'li işçilere düşen görevleri tespit edebilmek için, bugüne nasıl gelindiğini, sahte TKP ajanlarının DİSK içine sızma faaliyetine giriştikleri 1970 başlarından bugüne kadarki gelişmeleri kısaca özetleyelim.

Bugüne Nasıl Gelindi?

Rus beşinci kolunun DİSK'e el atması 1970' lere dayanır. Sosyalist maskeli Rus ajanları en elverişli ortamı ise 12 Mart'tan sonra buldular. Onlar, sendikalarımıza sızarken 12 Mart faşizminin açtığı yoldan yürüdüler. Faşistlerin işçi sınıfına, halka ve devrimcilere azgınca saldırdığı günlerde meydanı boş bularak sinsi faaliyetlerine hız verdiler.

Türkler gibi ipliği pazara çıkmış, işçi sınıfının nefretini kazanmış bazı sendika ağaları o günlerde tutunacak bir dal arıyorlardı. Ayakta durabilmek için sahte TKP'nin uzattığı Rus uşaklığı bastonuna yapıştılar. DİSK'in kapılarını Rus ajanlarına açtılar. Sendikamızın önemli mevkilerini Brejnev'in adamlarına peşkeş çekerken, kendileri de Rus uşağı olup çıktılar. İşte, İbrahim Güzelce'nin Almanya' dan alelacele getirtilip genel sekreter koltuğuna oturtulması. Güzelce'nin kendisine sağ kol olarak Aydın Meriç'i tutup DİSK içine yerleştirmesi. M. Ertürk'ün bir-birbuçuk yıl içinde Pilips temsilciliğinden Maden-İş Genel Sekreterliğine fırlaması, bugün Genel Yürütme Kurulunun kararıyla görevlerine son verilen Hüsnü Dilli, Sıtkı Coşkun, Nejat Firuz Kuhi, gibi Rus ajanlarının, uzman, müşavir, eğitimci gibi adlar altında DİSK teşkilatına sızdırılması bu rihlere rastlar.

Revizyonist çete yönetimde bazı kilit noktal ele geçirir geçirmez, daha aşağılara inmeye b ladı. Artık bundan sonra bütün işçilerin çok yak dan bildiği, bölge başkanlıklarına atamalar, iı edilen temsilcilik seçimleri, ihraçlar, vetolar, iş attırmalar başladı. Revizyonistler son hızla, fabı temsilciliklerine kadar inen, kendilerine bağlı yönetim mekanizması kurmaya, çalışıyorlardı. Fa işler zannettikleri kadar kolay gitmedi. Daha adımlarından itibaren işçilerin, sosyal-faşist uy lamaları protesto eden sesleriyle karşılaştılar. sesler başlangıçta daha zayıftı, fakat her gün bi daha yükselerek bugünlere kadar geldi. Geçtiğiı bir yıl içinde işçi sınıfımız üç önemli mücadele çinden geçti. DGM Direnişi, 1 Mayıs ve MESSgr leri. Bu üç önemli tecrübe, işçi sınıfımıza durgı geçen birçok yılın kavratamayacağı kadar çok ş birden kavrattı. Revizyonist ihanet, her büyük n cadelede bir kere daha üstü örtülemez bir şeki ortaya çıktı. Geniş kitleler, sendikamızın tepes deki Rus uşaklarının işçi düşmanı-vatan haini yü nü bu üç büyük tecrübe içinde kavradılar.

İşte, böylece revizyonist saltanat çatırdam başladı. Ertürk-Türkler kliği bu çatırdıları du dukça azgınlaşıyor, çaresizlikten önüne gelene s dırıyordu. Her saldırı onları biraz daha tecrit et Ayaklarının altındaki toprağın kaydığını hissettik sosyal-emperyalist efendilerine daha çok sarıldı DİSK'i ve işçi sınıfımızı bir an önce sosyal-e peryalistlerin hizmetine sokmak amacıyla çok k tah ve gözükara bir siyaset izlediler. Suratların ki her türlü maskeyi bir kenara atarak sahte T ajanı kimliklerini açıkça ortaya döktüler. İşte, vizyonist kliğin sahte TKP kongresinin verc "UDC'yi kurun" talimatını ne olursa olsun yer getirmek için böyle umutsuzca direnmesi ve D Baskını gibi maceralara girişmesi bu gelişmeleı sonucudur.

Önümüzdeki Görev: En Geniş İşçi Yığınlarının Mücadeleye Aktif Olarak Katılmasını Sağlamaktı

Bugün DİSK'i hegemonyası altına almak iste revizyonist kliğe karşı açık ve şiddetli bir müca le başlamıştır. Bu mücadelenin kaderini belir yen DİSK tabanındaki işçiler olacaktır. Revizyon lerin en korktukları şey, tabandaki işçilerin müc deleye aktif olarak katılmasıdır. Şimdi yapılm gereken, işçi sınıfının bütün varlığıyla öne çıkı sı, bütün yaratıcılığıyla, devrimci insiyatifiyle rekete geçmesidir. Ancak işçi sınıfına dayanan mücadele; işçi sınıfının bizzat katıldığı, bütün g cünü ortaya koyduğu bir mücadele, revizyonist tenin sırtını yere getirebilir. Sendikalarımızı F uşaklarından temizleyebilir. Sendika içi demokı siyi gerçekleştirebilir ve DİSK'in birliğini koruy bilir. Şimdi, DİSK tabanındaki bütün devrimci çiler ön saflara geçmeli ve devrimci DİSK muhal fetine önderlik etmelidirler.

Mücadele Hedeflerimiz Nelerdir?

İşçi arkadaşlar, revizyonist sendika ağalar karşı yürüttüğümüz mücadeleyi bazı somut nokta etrafında toparlamalıyız. Açık ve somut mücad hedefleri tespit etmeli ve bu hedefler etrafında geniş birliğimizi gerçekleştirmeliyiz. Bugün et fında birleşeceğimiz mücadele çağrılarımız şu lar olmalıdır:

İ. Bilen'in ağzından "UDC"

Dergimiz 121. sayısında, revizyonistlerin tezgahlamaya çalıştığı "UDC"nin, sahte TKP'nin bundan 3-4 ay önce yaptığı bir toplantıda karara bağlandığını yazmıştık. Sosyal-emperyalizmin beşinci kolu sahte TKP'nin yayın organları artık açık açık "UDC"nin reklamını yapıyorlar. Revizyonistler "UDC"yi tezgahlama görevini DİSK içindeki adamlarına verdiklerini ilan ediyorlar. İ. Bilen "TKP'nin Sesi" radyosuna verdiği bir demeçte şunları söylüyor:

"Burjuvazinin ilerici kolunu cepheye çekmek için koşullar olgunlaşıyor. UDC'nin oluşma olanakları bugün her zamankinden daha fazla. UDC'nin böylesine birden yaygınlaşması, halk yığınlarının hızlı bilinçlendiğini gösterir. Bu işçi sınıfının savaşkan kolu TKP'nin yürüttüğü savaşların sonucudur. ...

"UDC günceldir, ama kimilerinin sandığı gibi gelgeç değildir, taktik bir oyun hiç değildir. Partimizin önünde duran sorunlar en köklü çözüm bekleyen sorunlardır...

"Ulusal Demokratik Cephe'ye dört elle sarılmakla, bunu oluşturmak için savaşmakla, bugünden sosyalizmin yollarını açıyor. Komünist Partisi işte bunun için savaşıyor."(İşçinin Sesi" sayı:75-76)

İ. Bilen aynı konuşmasında "UDC neden demokratiktir?" diye soruyor ve "TKP'ye legalça lışma hakkını sağlamak. Bütün bunlar halkımızın demokratik istekleridir." diye cevaplıyor. Yani "UDC"nin sosyal-emperyalizmin beşinci kolunun kanunen de legale çıkmasını sağlamak için tezgahlandığını itiraf ediyor.

Sahte TKP'nin Merkez Komitesi Politbüro üyesi Ahmet Saydan ise 11 Eylül 1977 günü "Bizim Radyo"da yaptığı konuşmada şunları söylüyor:

"Bugün, bütün anti-emperyalist, anti-faşist güçlerin eylem birliği, UDC politikası ve programında biçimleniyor. UDC sorunu, bugün artık ulusal bir sorun haline gelmiştir. Bu fikir bütün demokratik güçleri, en başta sendikaları, demokratik yığın örgütlerini ve burjuvazinin ilerici kolunu uhdesinde toplaya toplaya çığ gibi büyüyor. Partimizin ödevi, bu akını örgütlemek, ona bir platform sağlamak, UDC'yi geliştirmektir Bütün anti-emperyalist, anti-faşist güçleri eylem birliği TKP'nin programında formüle edilmiştir." (Ürün Dergisi'nin Ekim 1977 tarihli 40. sayısında yayınlanmıştır.)

Sahte TKP'nin İngiltere' de yayınlanan "İşçi'nin Sesi" dergisi ise 75-76. sayısında şöyle yazıyor:

"İşçi sınıfımızın savaşkan sınıf sendikası DİSK'in UDC çağrısı büyük destek görüyor. ...

"Kimisi bu gelişmeden gocunuyor, 'Cephe çağrısını ancak partiler yapar, sendikalar yapmaz' diye kuyruk acısıyla yaygarayı basıyor. Bir kere en başta TKP cephe çağrısını yapıyor."

ŞÇİLER !
MAK İÇİN
LTELİM !

- Sendikalarımıza sızmış bütün Rus uşaklarını teker teker tespit edip bölgelerden, sendikalardan ve konfederasyonumuzdan atılması için harekete geçelim!

- Rus uşaklarından şimdiye kadar işledikleri suçların, ihanetlerinin hesabını soralım. Onların bütün suçlarını kitlelere teşhir edelim!

- Revizyonist çete tarafından alınan bütün ihraç, görevden alma, atama ve veto kararlarının, demokratik bir şekilde yapılmayan seçim sonuçlarının iptali için mücadele edelim!

- DİSK Denetleme Kurulundan, incelenmek için elkonan DİSK hesaplarının işçilere açıklanmasını isteyelim! Bütün yolsuzlukların hesabını soralım!

- Revizyonist çetenin yıllardır bize karşı silah olarak kullandığı sosyal-faşist sendika tüzüklerinin değişmesi için mücadele edelim!

- Yayın organlarımızı sosyal-emperyalizmin rek lam aracı olmaktan kurtaralım! DİSK dergilerini DİSK'in bağımsızlık ilkesine bağlı ve sınıfımızın kurtuluşuna hizmet eden devrimci yayın organlari haline getirmek için mücadele edelim!

Bu mücadelede, Maden işçilerine özel bir sorumluluk düşmektedir. DİSK'in başına musallat olan revizyonist mikroplar, DİSK'e Maden-İş'ten yayıldı. Bugün de hâlâ, yılanın başı Maden-İş'tedir. Revizyonistler, DİSK içinde darbeler yedikçe Maden-İş yönetimine daha sıkı sarılıyorlar. Burayı üsleri haline getirmeye çalışıyorlar. Fakat onların Maden-İş Sendikasının tepesindeki güçlerine bağladıkları umut boşunadır. Maden-İş Sendikası devrimci muhalefetin en yüksek olduğu yerdir. Revizyonist çetenin belkemiğini Maden işçileri kıracaktır.

Maden işçileri!
M. Ertürk ve kafadarları Halit Erdem, Murat Tokmak, Bahtiyar Erkul ve Kemal Daysal, DİSK'e yöneltilen zorbalığın tertipleyiciliğini yaptılar. Maden-İş'in adını lekelediler. Tam bir haydutlar çetesi gibi, baskınlar düzenleyerek, yıllardır Maden işçilerine karşı işledikleri suça bir yenisini daha eklediler. Maden-İş'in, DİSK'in ve işçi sınıfının en büyük düşmanı olduklarını bir kere daha gösterdiler.

Bu haydut çetesi şu anda ihraç isteğiyle onur kuruluna sevkedilmiş bulunuyor. Ertürk ve arkadaşlarının sendikadan kovulması bütün maden işçilerinin yürekten isteğidir. Onlar üç yıldır işledikleri suçlarla ihraç cezasını bin kere hakettiler. Onlar işçi sınıfından gizli yaptıkları sahte kongrede ele geçirdikleri yönetim mevkilerinden indirilmelidir. Ertürk ve kafadarları Maden-İş'ten atılmalıdır!

Bütün Maden İşçileri,
Mehmet Ertürk ve çetesinin bütün suçlarını bir kere daha ortaya dökelim. DİSK baskınını topluca protesto edelim. Bu işçi düşmanlarının ihraç edilmesi için harekete geçelim!

Yiğit DİSK İşçileri!
Bugün, kitleler halinde mücadeleye atılmanın ve 'tabanın iradesini" dosta düşmana göstermenin zamanıdır!

Bugün, cesaretli olmanın ve işçi sınıfının önüne geçerek Devrimci DİSK Muhalefetini örgütlemenin zamanıdır!
Kahrolsun revizyonist sendika ağaları!
Yaşasın DİSK işçilerinin devrimci birliği!

ERTÜRK ÇETESİ KGB METODLARINDAN MEDET UMUYOR

Ertürk kliği, 4. Bölge'de Kartal işçilerinden yediği darbeyi bir türlü hazmedemedi. Şimdi de işçileri sorguya çekip, gözdağı vermeye çalışıyor. İşçilerin peşine adamlarını takıp raporlar düzenliyor. Bu hafta gazetelerde Mehmet Ertürk'ün Kemal Türkler'e yolladığı böyle bir rapor açıklandı. Ertürk raporda kendisine muhalefet eden işçilerin isimlerini ve siyasi eğilimlerini belirtiyor.

Bu raporun açıklandığı günlerde, 5 Ekim'de Mehmet Ertürk'ün 4. Bölge'ye yolladığı Necmettin Çavdargil de seçimlerde Halit Erdem ve Mehmet Ertürk'e muhalefet eden işçiler den bazılarını teker teker sorguya çekti: "Niçin Halit Erdem'e karşı muhalefet yürüttünüz? Kimin önerisiyle ve kaç kişi toplandınız? Niçin 4. Bölge seçimlerinde Mehmet Ertürk'e karşı başka bir Divan Başkanı önerdiniz?"

Revizyonistler bu soruların cevabını 4. Bölge seçimlerinde almıştı. Ama işçiler sorgulama sırasında da sözlerini esirgemediler ve revizyonizme karşı mücadeleyi savundular.

Revizyonistler açıkca işçileri fişliyor, haklarında raporlar tutuyorlar. Beşinci kol, DİSK içindeki mücadeleyi bastırabilmek için KGB' nin metodlarından medet umuyor.

Revizyonistlerin kongresi ve işçi sınıfının kongresi

Kemal Türkler, geçtiğimiz hafta, gazetelere ilan vererek DİSK Genel Kurulu'nu 21 Ekim de toplantıya çağırdı.

Son günlerde, İGD'li zorbaların baskınlarına, tehditlerine, oldu-bittiye getirilip verilen demeçlere rağmen, Genel Yürütme Kurulundan istediği kararları çıkartamayan revizyonist çete, şimdi aklı sıra yeni bir taktiğe başvuruyor.

Kemal Türkler, 6 Ekim tarihli Politika gazetesinde Olağanüstü Genel Kurul çağrısı ile ilgili olarak şunları söylüyor:
"Tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesinden bahsedenler, önce tabanımızdaki üyelere güvenmeliler. Onlardan, onların karşısına çıkmaktan ve onların alacağı kararlara uymaktan korkmamalıdırlar. "

Ertesi günkü Politika'da ise, revizyonist Aydın Engin şöyle yazıyor:

"Böylesi boz bulanık, kimin ne hesabına çalıştığının böylesine karanlık olduğu bir ortamda, söz konusu olan örgütün birliği, bütünlüğü doğru raya oturtulması ise, nedir yapılacak iş?. Tabana başvurmak. Yani genel kurul. İşte bu noktada, tabana güveniniz yoksa, tabandan kopuksanız, ... genel kurul istemezsiniz. "

Tabana güvenmekten, tabana başvurmaktan bahsedenlere bakın! Daha üç gün önce, Maden-İş genel kurulunu işçilerden köşe bucak kaçıp Belediye Sarayının karanlık köşelerinde tertipleyen siz mi tabana başvurmaktan bahsediyorsunuz! Fabrikaları "Mao'cu, bozguncu fabrika" diye ayırıp lokal seçimi yapmaya cesaret edemeyen, Genel Kurulu izlemek isteyen işçileri bile içeri almaya cesaret edemeyen işçiler arasında hafiye teşkilatları kurmaya kalkışan, bir toplantı lafı duyunca isim tespitlerine, sorgulamalara girişen, işçilerin peşine adam takıp izletmeye çalışan siz mi tabana güvenmekten bahsediyorsunuz!

Tabanın iradesinden bahsedenlere bakın!
Kartal işçilerinin 4. Bölge kapısından tekmeyle kovduğu Halit Erdem'i Genel Kurul'da bacadan içeri alıp başkanvekili yapan siz mi tabanın iradesinden bahsediyorsunuz! Revizyonistlerin taban taban dedikleri, 2-3 yıldır, uzman, müşavir, eğitimci adı altında DİSK içine doldurdukları sahte TKP ajanları-dır, tepeden tayin edip kukla gibi yönettikleri bölge başkanları dır, midelerinden kendilerine bağladıkları işçi sınıfından kopmuş fedai takımıdır. İşte onların hesabı, şimdi bu asalak takımını toplayıp, alelacele tezgahladıkları göstermelik bir kong reden istedikleri kararları çıkartmaktır. Bu sözde kongrede, "UDC" kararını çıkartmayı, DİSK içindeki "çatlak sesler"i yönetimden temizlemeyi hesaplıyorlar. Akıllarınca sonra da bu kararları "İşte tabanın iradesi budur" diyerek işçi sınıfına ve halka dayatacaklar.

Hayır, Kemal Türkler ve bütün diğer "taban" edebiyatı şampiyonları!

DİSK tabanı, sizin o üç-beş kişilik kafadar takımınız, İGD'li kapıkullarınız değildir! DİSK tabanı, 350 bin kişilik ilerici, yurtsever bir işçi ordusudur. Kongre mi istiyorsunuz? İşçi sınıfı buna hazırdır. DİSK tabanı hazırdır. Ama bu kongre, daha önce kongre adı altında düzenlediğiniz festivallere benzemeyecek. Tek tek, fabrika fabrika, bölge bölge, sendika sendika ve en demokratik bir şekilde yapılacak delege seçimleriyle oluşacak bir genel kurula var mısınız? Adayların önündeki bin bir çeşit adaylık şartının kaldırıldığı, veto hakkı, atama yetkisi, seçim sonuçlarını değiştirme yetkisi gibi silahlarınızın elinizden alındığı bir delege seçimine cesaretiniz var mı?

İşçi sınıfından tamamen kopuk olan, tepedeki üç-beş adamıyla işçi sınıfına hükmetmeye çalışan revizyonist çete, böyle bir genel kurula hiç bir zaman cesaret edemez. Yıllardır işçi sınıfına karşı bir silah olarak kullandıkları faşist tüzükleri ellerinden çekilip alındığında, gerçekten demokratik bir ortamda oluşan bir Genel Kurul, onların sonları demektir. Bunu bildikleri içindir ki, 15 gün gibi kısa bir zaman içinde, yangından mal kaçırırcasına, istedikleri kişileri delege seçip bir Genel Kurul toplamayı planlıyorlar.

Revizyonist ağalar, gizli kongrelerden medet umadursun, DİSK işçileri gerçek kongrelerini açtılar bile. Bütün DİSK'li işçiler bu kongrenin doğal delegesidir.

VE BU KONGRE, YILLARDIR İŞLENEN BÜTÜN SUÇLAR, BÜTÜN İHANETLER BİR BİR ORTAYA DÖKÜLÜP HESAP SORULMADAN, REVİZYONİST ÇETE DİSK'TEN BİR BİR TEMİZLENMEDEN, REVİZYONİST ZİNCİR KIRILIP SENDİKALAR İŞÇİNİN OLMADAN KAPANMAYACAKTIR.

DİSK'TEN ATILAN 7 REVİZYONİST NEYİN "UZMANI"?

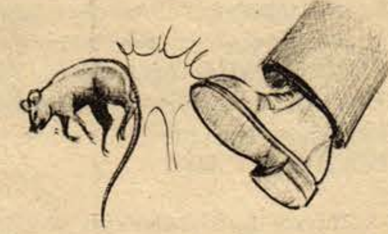
Geçtiğimiz hafta DİSK Genel Yönetim Kurulu, DİSK'te uzman sıfatıyla çalışan 7 işçinin işine son verdi. Bu "uzmanlar" kimlerdir? Hüsnü Dilli, Sıtkı Coşkun, Nejat Füruz Kuhi, Gün Bulut, Zülfü Dicleli ve Zülal Kılıç. Hepsi de Rus beşinci kolunun DİSK içine sızdırdığı tescilli revizyonistler. Bunlardan kimisi "eğitim uzmanı", kimisi de "örgütlenme uzmanı" kılığına girip DİSK'e yuvalanmıştı. Şimdi bu revizyonistlerin bir de gerçek uzmanlık alanlarının ne olduğuna bakalım:

HÜSNÜ DİLLİ: Revizyonist faaliyetlerine Fransa'da başladı. Fransa Öğrenci Birliği Başkanı iken Fransız revizyonist partisi ile ilişki kurdu. Fransız revizyonist partisinin denetiminde maaşlı görevli olarak, revizyonistlerin yönettiği en büyük sendika olan CGT'de çalıştı, eğitim gördü. Burada Türkiyeli işçileri satmasıyla tanındı ve Rusya'nın iyice gözüne girdi. CGT'de öğrendiklerini Türkiye'ye dönünce DİSK içinde uygulamaya başladı. DİSK'in Basın Yayın Dairesinin başına getirildi ve DİSK dergisinin yazıişleri müdürü oldu. Hüsnü Dilli'nin DİSK'te ne amaçla bulunduğunu anlamak için DİSK dergisine bir göz atmak bile yeter. 7 Temmuz 1977 tarihli DİSK dergisinde yer alan yazı başlıkları şunlar: Kapakta "MC' ye Karşı Ulusal Demokratik Cephe" sloganı. Derginin sayfalarını çeviriyoruz. Başta Yeni Çarlar olmak üzere diğer revizyonist ülkelerin reklamını yapan "Sosyalist Ülkelerde Sendikaların Görevleri" başlıklı bir yazı. Diğerleri ise "SSCB Sendikaları 16. Genel Kurulu","Bulgaristan Sendikaları 8. Kongresi", İtalya'da revizyonistlerin yönetiminde olan CGIL 9. Kurultayı", "Barış ve Yumuşama Tüm İnsanlığın Yararınadır" ve "Dünya Barış Kurucuları Varşova Konferansı / 1977" başlıklı yazılar.

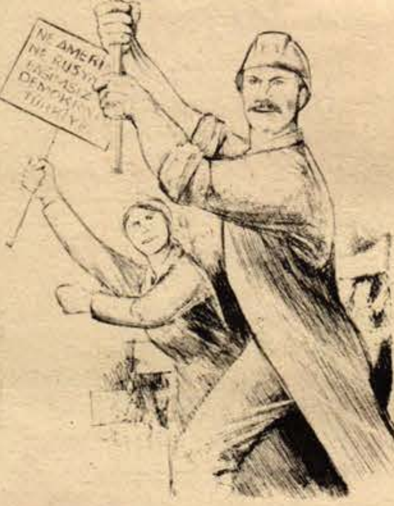
Hüsnü Dilli'nin DİSK dergisinde işlediği diğer konular ise "Maoculara Karşı Savaşım", Sahte Barış Derneği'ne övgüler. Hüsnü Dilli DİSK dergisinde yaptıklarını DİSK'e bağlı diğer sendikaların yayın organlarında da yapabilmek için, bütün sendika dergilerini bir merkeze, kendi revizyonist merkezlerine bağlamaya çalıştı. Hüsnü Dilli'nin işi sadece DİSK dergilerinde Yeni Çarların reklamını yapmak değil. İGD, İKD gibi derneklerin dergilerini ve bütün işi Brejnev'in yazılarını Rusçadan Türkçeye çevirmek olan Konuk gibi yayınevlerinin kitaplarını da DİSK'in matbaasında bastırtıyordu. Kısacası Hüsnü Dilli'nin uzmanlık alanı Rusya'ya kölelik fikirlerini yaymak ve Brejnev'in reklamını yapmak.

SITKI COŞKUN: Disk'in Örgütlenme Dairesi'ne görevli olarak yerleştirilmişti. Sıtkı Coşkun 12 Mart'tan önce TİP'in Eminönü ilçesinde çalıştı. Burada, halen sahte TKP'nin Avrupa'da görevlendirdiği Veysi Sarısözen ile birlikte "Partizan Hareketi" adlı bir grup örgütlemeye başladı. Fikir Kulüpleri Federasyonu (FKF) içinde de çalışan Sıtkı Coşkun, azılı bir revizyonist olduğu için buradan atıldı. 12 Mart darbesinden sonra yurtdışına giden Sıtkı Coşkun, Türkiye'ye beşinci kolun adamı olarak döndü ve DİSK'e girdi. Kardeşi Enis Coş kun Barış Derneği'nin kuruculuğunu ve yöneticiliğini yaparken, Sıtkı Coşkun da DİSK'in mitinglerinde kürsüye çıkıp, "barış", "silahsızlanma" ve "toplumsal ilerleme" nutukları atıyor, "maocu" dediği devrimcilere karşı nefretini bağırıyordu.

NEJAT FÜRUZ KUHİ: Nejat Füruz Kuhi, Fransa'da İbrahim Güzelce'nin özel rehberliğini yapmıştı.Fransa Türkiyeli İşçiler Birliği'nde çalıştığı yıllarda revizyonizmi yaymak için her türlü sahtekarlığa bulaştı. Fransa Türkiyeli Öğrenciler Birliği'nde muhasebecilik yaptığı yıllarda Hüsnü Dilli ile birlikte derneğin kasasına el koydu ve üye aidatlarını cebine indirmeye başladı. Türkiye'ye döndükten sonra DİSK'te "eğitim sekreteri" olarak boy gösterdi. Nejat Füruz, daha sonra da Politika'nın çiftliğinde beslenmeye başladı.

ERHAN GÖMÜÇ: Mesleği jeologluk olan Erhan Gömüç, Aydın Meriç tarafından Mühendis Odaları'na yerleştirilmişti. Beşinci kolun DİSK'e sızmaya başlamasıyla birlikte, revizyonistler Erhan Gömüç'ü Lastik-İş'e yerleştirmek istediler. Ama Lastik-İş yöneticileri Erhan Gömüç'ü sendikaya almadılar. Bunun üzerine Aydın Meriç tarafından DİSK Genel Merkez Eğitim Müdürlüğü'ne görevli olarak getirildi. Tabii jeoloji araştırmaları yapması için değil. Atılıncaya kadar sosyal-emperyalizmin propaganda faaliyetini sürdürdü.

GÜN BULUT: Bu da revizyonistlerin bir diğer uzmanı. Mesleği avukatlık. Önceleri DİSK'te avukat stajyeri olarak çalıştı ve sendikanın bazı davalarına girdi. Ama revizyonistler bu elemanlarından sendikacı olarak yararlanmayı tercih ettiler. Gün Bulut bir süre Sağlık-İş Sendikasında ve oradan ayrıldıktan sonra da Bölge Çalışma Müfettişliğinde çalıştı. Gün Bulut, daha sonra Rus beşinci kolunun has adamı Aydın Meriç tarafından DİSK'e "uzman" sıfatıyla yerleştirildi.

ZÜLFÜ DİCLELİ: 12 Mart'tan sonra THKP-C Davasında yargılanan Zülfü Dicleli, geçmişteki bütün maceracı eylemler içinde yer almıştır. Zülfü Dicleli, cezaevindeyken Yusuf Küpeli gibi hainlerle birleşti. Cezaevinden çıktıktan sonra TSİP revizyonizmi içinde yer aldı. Daha sonra Oya Baydar'la birlikte TSİP'ten ayrılıp, kapağı Rus beşinci koluna attı. Kendisi "uzman" olarak DİSK'e getirilirken karısı Ayşe Bilge Dicleli de Politika'nın bir köşesinden Yeni Çarların reklamını yapmaya başladı.

ZÜLAL KILIÇ: Zülal Kılıç DİSK Genel Sekreterliği'nde görevliydi. Ama Kılıç'ın tek görevi bu değil. Ayrıca Brejnev'in besleme derneği İKD'nin yöneticilerinden. Yani işçi parasıyla Ada'da, Moda'da pastalı çay partileri düzenleyenlerden. Zülal Kılıç'ın uzmanlık alanı ise,DİSK'te çalışan kadın görevlileri baskıyla İKD'ye üye yapmak ve zorla bağış toplamak.

İşte, Brejnev'in 7 uzmanı! Tabii beşinci kolun DİSK'e sızdırdığı "uzman"lar bu 7 kişiden ibaret değildir. İşçi sınıfımız, geride kalan bütün "uzman" pozundaki Rus uşaklarını da bir bir sendikasından temizleyecektir.

CHP KOCAELİ MİLLETVEKİLİ KENAN AKMAN SAHTE TKP'YE KARŞI ÇIKTI

Lastik-İş Genel Başkan Vekili ve CHP Kocaeli milletvekili Kenan Akman, bir konuşmasında Kemal Türkler'in Ecevit'le yaptığı görüşmeye değinerek, Türkler'in görüşmeden sonra söylediği sözlerin gerçeği yansıtmadığını söylemiştir. Akman, "Türkler'in Ecevit'e TKP zihniyetini DİSK içinden mutlaka söküp atacağını söylediğini" belirterek,"Kemal Türkler şimdi bütün bu söylediklerini inkar etmektedir" demiştir.

Akman, DİSK'ten atılan 7 "uzman"la ilgili olarak da şöyle konuşmuştur: "Bu kişiler mutlaka atılacaktır. Bunlar bir daha bu çatının altına giremeyeceklerdir. Defolup gideceklerdir."(4 Ekim 1977 tarihli gazeteler)

REVİZYONİSTLERİN İLKESİ YENİ ÇARLAR HESABINA ZORBALIK UYGULAMAK

2 Ekim tarihli MAHA ajansında Mehmet Ertürk ve revizyonist çetesi, 30 Eylül'de DİSK'e yapılan saldırı hakkında şunları yazıyorlar: "Olay DİSK'i ve DİSK ilkelerini kararlı ve bilinçli bir şekilde savunmadır." Yine aynı ajansta "DİSK içerisinde gelişen sınıf ve kitle sendikacılığı hareketine ayak bağı olmaya ve bu gelişimi frenlemeye çalışan... kişilerin tavrına yönelik bir tepkidir." diyorlar.

Mehmet Ertürk'ler ve İGD'li beslemeler ellerine zinciri sopayı alıp, DİSK'in hangi ilkelerini savunmaya kalkışıyorlar? Bu revizyonistler DİSK ilkelerini sahte TKP'nin "ilkeleri" sanıyor. DİSK'in ilkeleri arasında Rusya'ya uşaklığın "ilkesi"mi vardır? Bu ilkelerin arasında İ. Bilen'in UDC sahtekarlığı mı vardır? Tam tersine, DİSK işçi sınıfının 1965'lerde Amerikancı AP iktidarına ve emperyalizme karşı yürüttüğü mücadeleler içinde doğmuştur. Bu mücadelelerin DİSK tüzüğüne geçirdiği ilkelerin en başında ise, yurdumuzun "tam bağımsızlığı" ilkesi bulunmaktadır.

Ertürk ve çetesi suçlarını şöyle inkara yelteniyorlar: "Orada bulunan Maden-İş yöneticileri, bırakalım bir saldırı olayına öncülük ve tahrikçilik etmeyi, protestoları yatıştırmışlardır."

2 Ekim'de "protestoları yatıştırdık" diye yazanlar daha yazdıklarının mürekkebi kurumadan İGD'lilere DİSK'i tekrar işgal ettirmişlerdir. 7 Ekim günü 200 kadar İGD'li Merter'deki binanın bir katını işgal etmeye kalkıştılar. Bu olaylar şu gerçeği bir daha göstermiştir: Revizyonistlerin ilkesi bağımsızlık ve demokrasi değil, tam tersine Yeni Çarlar hesabına hâlka zorbalık uygulamaktır.

DİSK Yönetim Kurulu: «DİSK'i bu tarikattan kurtarma kavgası veriyoruz»

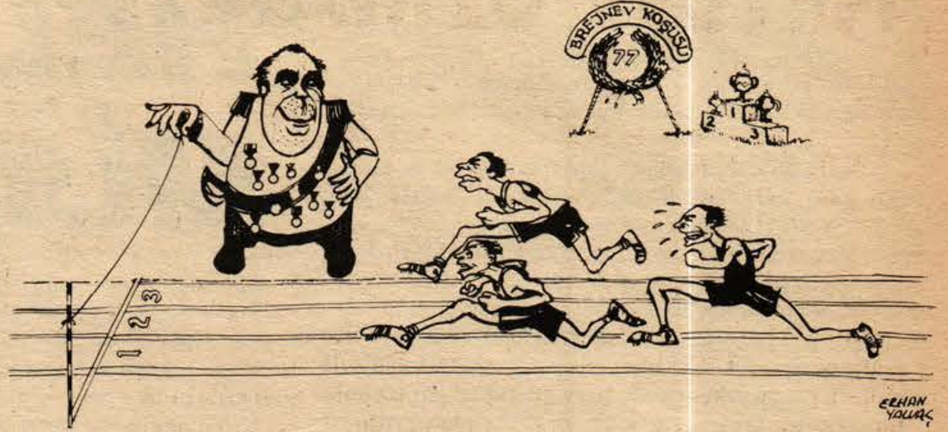
DİSK Yönetim Kurulu 8 Ekim 1977 tarihinde yayınladığı bir bildiride şunları söylemektedir:

"Organ kararlarını dinlemeyen kişilerin, oldu bitti kongreleri düzenleme - leri anlam taşımaktadır. Kongreye gitmek istemektedirler. Yönetim Kurulunu, yürütme kurulunu, onur ve denetim kurulunu seçtirmek için. Organ kararlarının uygulanması sağlanmadan yani organlar DİSK'e egemen kılınmadan DİSK ve DİSK'e bağlı şirketlerin (DİSK-KENT, Politika ve diğerleri) hesapları kontrol edilmeden, hesap raporu, çalışma raporu çıkarılmadan, tüzükteki içe dönük demokrasiyi engelleyen maddelerin değişiklik önergeleri hazırlanmadan yapılacak bir oldu bitti kongresi hiçbir şeyi değiştirmeyecektir...

"Birincisi kadar önemli olan ikinci konu DİSK'in kaba kuvvet tarafından basılabilmesi ve alınan kararların haydutlukla, zorbalıkla değiştirilmesinin sağlanmak istenmesi olayıdır...

"Verilmekte olan kavga DİSK'in böylesine bir tarikattan kurtarılma... kavgasıdır. Tabanda, gerçekten fabrikalara kadar gidildiğinde tarikat sahipleri - nin ne kadar havada oldukları görülecektir."

ÜÇLÜ BLOK BAKLAYI AĞZINDAN ÇIKARDI:
«MAO ZEDUNG'A KARŞI AMANSIZ MÜCADELE EDECEĞİZ»

ÜÇLÜ BLOK MAO ZEDUNG'A DÜŞMANLIK YARIŞINDA

Üçlü Blok gönlünde yatanların neler olduğunu artık açıkça itiraf ediyor. Üçlü Bloktan bir grup Mao Zedung'a karşı Brejnev'in safında mücadeleye girdiklerini açıkça ilan etti. Bu grup İzmir'de yapılan bir toplantıda Üçlü Blokun bütün oportünist şeflerinin hislerine tercüman oldu.

Geçtiğimiz günlerde İzmir'de Üçlü Blokun yönetiminde bulunduğu Yurt-Dev adlı örgüt bir toplantı düzenledi. Toplantının konusu Mao Zedung'a ve O'nun Üç Dünya Teorisine küfretmekti.

Toplantıda ilk konuşmayı H. Birliği yaptı. Konuşmacı, "Oportünist Üç Dünya Teorisini Reddedelim" adlı H. Birliği'nin özel sayısını tekrarladıktan sonra kendilerinin de "Kahrolsun Deng Siao-ping" diye bağıranlardan olduklarını söyledi. Aslında herkes bunu biliyor. Tekrarlamalarına ne gerek var diye düşünebilir. Ama olmaz! H. Birliği Brejnev'den alacağı madalyaları başkalarına kaptırmamak için marifetlerini tekrar tekrar ilan etmek zorunda kalıyor.

Daha sonra H. Kurtuluşu'ndan biri konuştu. Konuşmacı H. Birliği'ni acelecilikle ve "özeleştiride samimi olmamakla" suçladı. Kendilerinin daha "etraflı ve köklü" bir "özeleştiri" yapacaklarını belirtti. Bu sözler Üçlü Blokun üyeleri arasındaki devrim düşmanlığı yarışını daha da kızıştırdı. Hele H. Kurtuluşu "proletarya hareketini bölen tasfiyeci hizip"ten söz edince kıyamet koptu. H. Kurtuluşu ile onlardan kopan bir grup arasındaki çatışmaya H. Birliği de katılınca, toplantıda bulunan proleter devrimciler dışında herkes birbirine girdi. Üçlü Blok tıpkı MC gibi: Bir yandan birbirlerine her türlü küfrü ediyorlar, dergilerinde kendi aralarındaki küfürleşmeden geçilmiyor. Zaman zaman tekme tokat birbirlerine giriyorlar, sandalyeler savuruyorlar. Ama karşılarında proletarya hareketini görünce çareyi yine birbirlerine sarılmakta buluyorlar. Bu toplantıda da bir süre birbirlerine bağırıp çağırdıktan sonra proleter devrimcilerin orada olduğunu düşünmüş olacaklar ki, kozlarını toplantıdan sonra dışarda paylaşmak üzere yerlerine oturdular.

H. Yolu'cular ise, "merkezi görüşleri açıklanmadığı" için ve "disiplin gereği" Üç Dünya Teorisiyle ilgili toplantılara katılamıyorlar. Ağızlarını açınca 6 saatten az konuşmayan şefler, "menşevik olmadıklarından" suspus oturmak zorunda kalıyorlar. Bunlar, her başları sıkıştığında yaptıkları gibi, şimdi yine ortalıkta "araştırıyoruz, inceliyoruz" diye dolaşıyorlar. Ama aslında, her sayı dergilerinde Mao Zedung'a sinsice saldırarak kimin safında olduklarını ortaya koyuyorlar.

Toplantıda söz alan Üçlü Blok içindeki hizip te işe H. Kurtuluşu 'nu ilkesizlik ve orta yolculukla, H. Birliği'ni ise yeterince açık olmamakla suçlayıp, Mao Zedung'a düşmanlık yarışında en kuvvetli adayın kendileri olduğunu belirterek başladılar. Bunlar yarışı kazanmak için "maoculuk" maskesini bir kenara atma vaktinin geldiğini hesaplamış olacaklar ki, revizyonist yüzlerini açıkça ortaya koydular. Bu hizip Üçlü Blokun bütün oportünist şeflerinin hislerine tercüman olduğu konuşmasında şunları söyledi: Üç Dünya tahlili uluslararası yeni oportünizmin teorisi, ÇKP uluslararası yeni oportünizmin önderi, Mao Zedung da bu akımın teorisyenidir. AYDINLIK ülkemizde bu akımın en iyi temsilcisi, uluslararası planda bu akımın güçlü bir üyesidir. Daha sonra aynen Brejnev'in ağzıyla Üç Dünya Teorisini savunanların "savaş kışkırtıcılığı" yaptığını iddia ettiler. Üçlü Blok içinde her dönemde saf revizyonist özünü korumakla, TSİP revizyonistlerinin rahle-i tedrisinde yetişip son anda kapağı H. Kurtuluşu'na atmakla meşhur grubu, konuşmayı Üç Dünya Teorisini reddeden herkesi, ÇKP' ye Mao Zedung'a ve AYDINLIK'a karşı amansız mücadeleye çağırarak bitirdi. Toplantıda bulunan devrimciler bu konuşmayı dinlerken, kendilerinin İGD'de mi, yoksa başka bir yerde mi olduklarını ayırdetmekte güçlük çekiyorlardı.

Toplantının sonunda bir proleter devrimci söz aldı. Üçlü Blokun şefleri bu konuşmayı engellemeye çalıştılar. Fakat kitlenin talebi ve proleter devrimcilerin kararlı tutumu karşısında söz vermek zorunda kaldılar. Konuşan devrimci Mao Zedung Düşüncesine yöneltilen bütün saldırıları teker teker mahkum etti. Üç Dünya Teorisine yapılan saldırıların bizzat Brejnev revizyonizminden kaynaklandığını belgelerle açıkladı. Bu yolda yürüyenlerin varacakları yerin bu toplantıda da görüldüğü gibi Brejnev'in kucağı olduğunu söyledi. Her türlü oportünist teorinin Mao Zedung Düşüncesinin gücü karşısında tuz buz olmaya mahkum olduğunu belirtti.

Üçlü Blokun bu açık itirafları tekke şeflerinin revizyonist yüzlerini görmek isteyen herkes için önemli bir fırsattır. "Biraz daha inceleyelim, araştıralım, biraz daha Üçlü Blokun içinde çalışalım" gibi gerekçelerle bu revizyonist tekkelerin içinde kalmak sadece Brejnev'in işine yarıyor. Devrim yapmak isteyen herkes Mao Zedung düşmanlığının kara bayrağını kaldıran bu tekkeleri terketmeli, proleter devrimci saflarda yerini almalıdır.

SÖYLEYENE DEĞİL, SÖYLETENE BAK!

Brejnev'in sözleri:

"Pekinli ideologlara göre, son tahlilde dünyanın gelişim süreci, devletleri SSCB'ye karşı bir genel savaşa itecektir. Bu anti-marksist 'teori' ile yola çıkan maocular uluslararası çelişkilerden kazançlı çıkabilmek için nerede yapabiliyorlarsa orada silahlı çatışmaları kışkırtma doğrultusundaki niyetlerini gizlemiyorlar. Sorunların özüne eğilme zahmetine katlanmayan Çinli devlet adamları sorunların barışçı bir çözümünü bulmak için Çin'in harcayacak zamanı olmadığını ve bütün dünya sorunlarının köklü bir çözümünü ancak savaşın getirebileceğini, Pekin'e gelen yabancı konuklara söylüyorlar.

"Mao grubunun, Sovyetler Birliği ile ABD arasında çıkacak silahlı çatışma çok işine gelir. Pekin, bu iki ülke arasındaki 'işbirliği' üzerine olan tezini terkederek, Sovyet Amerikan çelişkisinin 'uzlaşmaz özü'nü vurgulamaya geçti... Propagandasında, Pekin 'iki egemen güç arasındaki mücadelede tayin edici sonuç silah gücü ile alınacaktır' görüşünü halkın kafasına sokarak SSCB ve ABD arasında askeri bir çatışmanın kaçınılmazlığı fikrini körüklüyor.

"Pekin bütün ötcki devletlere silahlanmayı 'telkin' ediyor. Yalnızca ileri ülkelere değil, gelişmekte olan ülkelere de bu yarışa katılmayı salık veriyor. Ve resmen bütün dünyayı yeni bir dünya savaşına hazır olmaya çağırıyor."

(I. Alexeyev, G. Apalin - İlke Dergisi, sayı:24, sayfa: 57-58 - International Affairs'ten çeviri)

Üçlü blok'un sözleri:

"Üç Dünya Teorisini savunanlar savaş kışkırtıcılığı yapıyor."

-Üçlü Blokun İzmir toplantısından-

Kartal ve Gültepe'de Üç Dünya Teorisi konulu toplantılar yapıldı

30 Eylül günü İstanbul'un Kartal semtinde, 2 Ekim günü ise Gültepe'de Üç Dünya Teorisi üzerine toplantılar yapıldı. Kartal'daki toplantıya çoğunluğu işçi olan 700 kişi, Gültepe'deki toplantıya ise 150 kişi katıldı.

Kartal'daki toplantıya Simko'dan Elektronal'den, Eğe Sanayi'den, Modaş'tan, Azim Sanayi'den, Makina Takım'dan, Koruma Tarım İlaçların'dan, Tezsan'dan, Tekel'den katılan işçiler verdikleri mesajlarda Üç Dünya Teorisini revizyonizme karşı kararlılıkla savunacaklarını belirttiler. Canlı bir hava içinde geçen toplantıda konuşmacıya sorular yöneltildi. Toplantıya katılan kitle konuşmacıyı cankulağıyla dinledi.

Kartal toplantısına H. Birliği'nden ayrılan bir devrimci, H. Birliği ve Yolu'na muhalefet eden Bayrampaşalı, Kartallı devrimciler, Tekel ve Tersane'de çalışan işçiler de mesajlar göndererek Üç Dünya Teorisine yönelen saldırıları mahkum ettiler.

İZMİR'DE
HALKA AÇIK TOPLANTI
ÜÇ DÜNYA TEORİSİ
İzmir Fuarı Villa Çay Salonu
16 Ekim 1977, saat:14.00'de

Orhan Koloğlu'nun dış politika konusundaki

"HELSİNKİ RUHU" MÜDAFA-İ HUKUK

Özgür İnsan Dergisinin Eylül sayısında Orhan Koloğlu'nun bir yazısı yayınlandı. Yazı, "Helsinki Anlaşması ve Barış Denizi Ege" başlığını taşımaktadır. Bu yazı hem CHP'nin dış politikasında etkili bir kişinin görüşlerini yansıtması bakımından, hem de Belgrad'da Helsinki Anlaşmasının sonuçlarının değerlendirildiği bir sırada yayınlanması bakımından önemlidir.

Sayın Koloğlu bugünkü dünya durumunu ve ülkemizin karşı karşıya bulunduğu tehlikeleri doğru bir şekilde tahlil etmektedir. Koloğlu'na göre, "dünya egemenliği peşinde koşan süper güçler" silahlanma yarışını sürdürmektedir. Bunlar "yerel çekişmeleri kışkırtmakta" ve küçük ülkeleri birbirine düşürmektedirler. Üçüncü Dünya Savaşı tehlikesi vardır ve bu savaşta gerçek hesaplaşma Avrupa'da olacaktır. Türkiye ise, "yeryüzünün patlamaya en çok hazır, en büyük tehlikeler taşıyan bu bölgesinde" bulunmaktadır.

SOSYAL-EMPERYALİSTLERİN SALDIRGANLIĞINA ÇEKİLEN PERDE: "BARIŞ ve YUMUŞAMA"

Koloğlu'na göre, bu şartlar altında Avrupa ülkelerinin ve Türkiye'nin yapması gereken şey. Helsinki Anlaşmasına sarılmaktır. Çünkü, "Helsinki Anlaşması ile, süper güçlerin de onayı ile yapılan girişim, genellikle tüm çatışmaların temelinde olan çıkar çekişmelerini... yumuşatma ve barışla işbirliği ortamı sağlama amacı gütmektedir. Siyasal ve sosyal yapıları, rejimleri ne olursa olsun... ülkelerin ikili, ya da çok yanlı barış ve işbirliği çabalarına girişme olanağını kabul etmektedir."

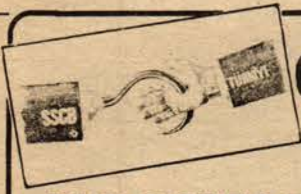
Görüldüğü gibi Koloğlu bir yandan "dünya egemenliği peşinde koşan süper güçlerin" hızla silahlandığını belirtmekte, diğer yandan bunlarla "barış ve işbirliği çabalarına girişmekten" sözetmektedir. Yine Koloğlu, bir yandan üçüncü dünya savaşı ihtimalini ve yurdumuzun da içinde yer aldığı bölgenin "patlamaya en çok hazır" olduğunu ileri sürmekte, diğer yandan Helsinki Anlaşmasıyla "çıkar çekişmelerini yumuşatmaktan" sözetmektedir. Yani doğru bir dünya tahlilinden hareket eden ve iki süper devleti savaşın kaynağı olarak gören Koloğlu, sonuçta Brejnev'in "barış" ve "yumuşama" safsatalarını sayfalarına almaktadır.

Koloğlu'nun yazısına temel olan düşünce şudur: "Barış ve silahsızlanma sorunlarının halli sadece süper devletlere bırakıldığı sürece, bunlar arasındaki rekabet ve güvensizlik nedeniyle, tam aksine daha kritik noktalara ve silahlanma yarışına varıldığı yadsınamaz". Yani süper devletler, kendi aralarında barış sorununu halledememişlerdir. Üçüncü Dünya ülkelerinin de barışı sağlayamadıkları görülmüştür. Öyleyse tek yol kalmaktadır: Helsinki'de olduğu gibi "süper güçlerin barış girişimlerine katkıda bulunmak"! Koloğlu'na göre böyle bir ortam, "süper güçlerin karşılıklı kuşkularını da altetmeye yardımcı olabilecektir." Koloğlu özetle, süper devletlere verilecek bazı tavizlerle onların yumuşatılabileceğini, yatıştırılabileceğini düşünmektedir.

Peki süper devletler Helsinki'de olduğu gibi kağıt parçalarına attıkları imzalarla yatıştırılabilecekse, onların "dünya egemenliği peşinde koşmaları" nerede kalmaktadır? Koloğlu'nun önerdiği yatıştırma siyasetiyle, süper devletlerin dünya hegemonyası için mücadele etmeleri tam bir çelişki içindedir. Çünkü onların hırsı, birtakım tavizlerle yatıştırılamayacak kadar büyüktür. Süper devletlerin amacı, birinin diğerini altederek dünyanın tek efendisi olmaktır. Bunlar arasındaki, Koloğlu'nun da sözünü ettiği "rekabet ve güvensizliğin" temelinde yatan işte bu olgudur. Bunların nükleer savaş psikozu içinde bulunmalarının ve hızla silahlanmalarının da sebebi budur. Onlar yalnız başlarına karar aldıkları için değil birbirlerinin ayağını kaydırmak niyetinde oldukları için, "barış" ve "silahsızlanma" anlaşmalarını istedikleri an yırtıp atmaktadırlar. Şimdi iki süper devletin kendi aralarında değil de, Helsinki'de 35 ülkenin gözü önünde yemin billah ederek "barış" ve "yumuşama" konusunda imza basmaları neyi değiştirmiştir? Hangi "barış" toplantısı, süper devletlerin dünyanın ağası olma ihtiraslarını ortadan kaldırabilmiştir?

Gerçeklere bakalım. Süper devletlere verilen her taviz, bunları daha da cesaretlendirmekten başka bir işe yaramıyor. Sosyal-emperyalistlerin "barış" ve "yumuşama" palavralarına boyun eğenler, onların iştahını daha da kabartmaktan başka bir şeye hizmet etmiyorlar. Yeni Çarlar Helsinki Anlaşmasının mürekkebi kurumadan çeşitli ülkelerin içişlerine burunlarını daha çok sokmuşlar ve yeni saldırılarda bulunmuşlardır. Kübalı paralı askerlere Angola'yı işgal ettiren, Helsinki anlaşmasında imzası bulunan Brejnev'dir. Sudan'da darbeler tezgahlayan ve bugün Afrika'nın her köşesinde çatışmaları körükleyen, yine Brejnev revizyonistleridir. Enver Sedat Yeni Çarların Mısır'ı nasıl tahakkümleri altına almaya çalıştıklarını bütün dünyanın gözleri önüne sermiştir. Sosyal-emperyalistler bu saldırıları sırasında "barış" ve "yumuşama" şarkılarını dillerinden düşürmemişler, böylece esas savaş kundakçısı olduklarını gizlemeye çalışmışlardır.

Sosyal-emperyalistler yurdumuz üzerindeki etkinliklerini artırırken de hep Helsinki Anlaşmasının hükümlerini piyasaya sürmüşlerdir. Doğu Akdenizde hegemonya kurmak amacıyla Türk-Yunan savaşı körüklerken "barış" tan dem vurmuşlardır. Brejnev ve uşakları yurdumuzu ele geçirmek için yürüttükleri yıkıcı faaliyete "barış hareketi" adını vermişlerdir. Yeni Çarlar, Koloğlu'nun övdüğü Helsinki anlaşmasının "işbirliğini geliştirme" hükmüne dayanarak MC hükümetine krediler vermişler ve Türkiye'yle birçok anlaşmalar imzalamışlardır. Bu "işbirliğinin" yurdumuza neye mal olduğu ortadadır. Sosyal-emperyalistler ekonomimizin şalterlerini büyük ölçüde ele geçirmişlerdir, Onlar savaş gemilerini boğazlarımızdan serbestçe geçirebilmekte de ülkemizden üs talep edebilmektedirler. Yeni Çarlar verdikleri kredilerle artık yurdumuzun siyasi bağımsızlığını da satın alabileceklerini düşünmektedirler. Demirel-Türkeşler izledikleri teslimiyetçi siyasetle, Türkiye'yi büyük ölçüde sosyal-emperyalistlere bağımlı hale getirmişlerdir.

YENİ ÇARLARLA İŞBİRLİĞİ ANLAŞMASINA HAYIR

ÇANAKKALE

Bayramiç'ten Celal İmren(matbaacı), Ferudun Karabulut(işçi), Metin Özalan (işçi), Müjla Öcalan(öğrenci), Meral Öcalan (öğrenci), Zeliha Öcalan(ev kadını),Haydar Öcalan(fotoğrafçı).Hanife Öcalan(ev kadını),Mehmet Taşçı(tamirci). Ayşe İmren (ev kadını), A. Rıza Topçuoğlu(serbest), Kasım Parer(öğretmen), Cahit Atmaca(işçi):

"Bugün dünyamız ABD emperyalizmi ile Rus sosyal-emperyalizminin tehdidi altında bulunuyor. Bu iki süper devlet ABD ve Rusya üçüncü bir dünya savaşının kaynağıdırlar.

"Rus sosyal-emperyalistleriyle yapılan ve yapılacak bütün anlaşmaları protesto ediyoruz."

ÇANKIRI

İkizören Nahiyesinden Osman Türkmen ve Haşmet Habib:

"Rusya'yla yapılacak olan 'işbirliği' anlaşması yurdumuzun bağımsızlığını tehlikeye düşürmektedir. Yurdumuzun ve dünya halklarının bağımsızlığını tehdit eden sosyal-emperyalistlerle yapılan tüm anlaşmaları protesto ediyoruz."

ANTALYA

Alanya'dan Ali Ünal (şoför), Ali Şenli(çiftçi), Mehmet Tümerdem(marangoz), Sadık Taşkıran (işçi), Hüseyin Aydoğan(çiftçi), Kazım Gök(öğrenci), Mustafa Yeni(çiftçi), A. Rıza Gündoğmuş(öğrenci), Mahir Okyanus(kahveci), Ahmet Bayır(garson):

."Bizler milli bağımsızlığımıza ve ekonomik kaynaklarımıza yönelik saldırılarda bulunan Rus devletine karşıyız. MC iktidarının Rus sosyal-emperyalizmine boyun eğmesinin ifadesi olan Rusya'yla 'işbirliği' anlaşmasını protesto ediyoruz.

"Bizler iki süper devletle değil tüm geri kalmış ve gelişmiş ülkelerle birleşmekten ve dünya hegemonyası peşinde koşan Rus emperyalizmine karşı mücadeleden yanayız."

AYDIN

Köşk Nahiyesinden 22 yurtsever:

"Rus Çarlarıyla yapılacak olan 'işbirliği' anlaşması Türkiye'yi sosyal-emperyalizmin kucağına atacağından, bu anlaşmaya karşı açmış olduğunuz kampanyayı tüm gücümüzle destekliyoruz."

İMZA KAMPANYASINI BÜTÜN YURDA YAYALIM

Bu hafta kampanyamıza 806 yurttaş katıldı. Elimize geçen imzaların illere göre dağılımı şöyle:

MERSİN: Silifke'den 134, İSTANBUL: Fatih'ten 72, Üsküdar'dan 14, Koşuyolu'ndan 10, AYDIN: içinden 17, Selçuk Belevi'den 54, Köşk'ten 22, ADANA: Osmaniye'den 98, HATAY: Samandağ Sutaşı köyünden 51, ARTVİN: Şavşat'tan 48, DENİZLİ: Bekilli Yeşiloba köyünden 17, Çovaşlı kövünden 28 SİVAS Divriği'den 41, TRABZON içinden 30, DİYARBAKIR'dan 21, MANİSA Kula dan 20, TEKİRDAĞ Gazioğlu köyünden 15, BURSA'dan 15, KAHRAMANMARAŞ: Elbistan Anbar köyünden 9, Afşin'den 5, TOKAT: Erbaa'dan 14, ÇANAKKALE: Bayramiç'ten 13, ANTALYA: Alanya'dan 10, KÜTAHYA: Altıntaş'tan 10, ORDU: Perşembe'den 8, İZMİR: Buca'dan 6, ALMANYA'dan 5, ÇANKIRI: İkizören'den 2.

Böylece kampanyamıza katılan yurttaşların sayısı 82 481'e ulaşmış bulunuyor. Bu imzaların illere göre dağılımı şöyledir:

İSTANBUL	10 460	MUĞLA	1 752	BURSA	449	BURDUR	246
ANKARA	9 585	KONYA	1 641	ESKİŞEHİR	508	ADIYAMAN	239
KAHRAMANMARAŞ	6 586	DENİZLİ	1 489	TOKAT	505	UŞAK	233
İZMİR	6 504	DİYARBAKIR	1 455	ISPARTA	459	SAMSUN	229
TUNCELİ	6 036	TRABZON	1 300	KAYSERİ	430	MUŞ	225
ADANA	4 521	BOLU	1 236	AMASYA	424	GİRESUN	215
GAZİANTEP	3 301	ELAZIĞ	1 149	KOCAELİ	392	VAN	206
SİVAS	2 885	BATI ALMANYA	1 120	BALIKESİR	346	ÇEŞİTLİ ŞEHİRLER	3 349
ERZİNCAN	2 771	İÇEL	1 091	FRANSA	343		
MANİSA	2 587	AYDIN	665	ZONGULDAK	336		
HATAY	2 263	ANTALYA	626	KARS	289		
MALATYA	1 948	ORDU	556	ÇORUM	249	TOPLAM	82 481

DEĞİL, RUHU

YENİ ÇARLARIN İNSAFINA SIĞINMAK ÇARE DEĞİLDİR

Aslında Koloğlu, süper devletlerin dillerindeki "barış" sözcüğünün bir sahtekarlık olduğunun da farkındadır. O, "süper güçlerin barış girişimlerine -içtenlik derecelerine güvensizliğimiz ne denli olursa olsun- katkıda bulunabilmemiz için, şu anda, Helsinki Anlaşmasından daha etken bir araç ortada görünmemektedir" diyor. Yani Koloğlu açıkça süper devletlere teslim olmayı savunuyor. Ona göre süper devletlerin savaş makinası karşısında yapılacak tek şey, saldırganın insafına sığınmaktır. CHP ise bu siyaseti, "Rusya'ya güven verme" diye ifade etmiştir. Türkiye Rusya'ya nasıl güven verebilir? Veya Koloğlu'nun deyişiyle süper güçlerin sahte "barış girişimlerine" nasıl katkıda bulunabilir? Sosyal-emperyalistlerin istediği "güven", Türkiye'nin kapılarını onlara ardına kadar açmasıdır. Yurdumuzun Yeni Çarlara karşı kendini savunacak tek bir toplu iğneye bile sahip olmamasıdır. Türkiye'nin, Brejnev'lerin bir dediğini iki etmemesi ve onların Akdeniz'de Ortadoğu'da yayılma çabalarında bir sıçrama tahtası olmasıdır. Bunun dışında hiç bir sonuç sosyal-emperyalistleri Türkiye üzerindeki emellerinden vazgeçirmeyecektir. CHP'nin İnönü'den miras aldığı "kuvvetliye boyun eğme" tutumu karşısında Yeni Çarların insafa geleceklerini düşünmek, sadece bir hayaldir.

SİLAHLARI DENİZE ATMAK DEĞİL RUSYA'YA ÇEVİRMEK GEREKİR

Koloğlu dünya barışı ile ilgili görüşlerinin bir sonucu olarak Türkiye ve Yunanistan için şunları önermektedir: Ege'nin bir barış denizi olması için silahtan arındırılması! O, Kıbrıs dolayısıyla Türkiye ve Yunanistan arasında varolan gerginliğin "silah ticareti yapan süper güçlerin" işine yaradığını belirtiyor ve iki ülkenin aralarındaki meseleleri bir an önce çözümleyerek Ege'yi bir barış denizi haline getirmelerini savunuyor. Koloğlu'nun, Kıbrıs meselesinin bir an önce çözümlenmesini istemesini ve Türk-Yunan dostluğunu savunmasını hararetle destekliyoruz. Çünkü bu talep, Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs halklarının özlemini dile getirmektedir. Ege'nin bir barış denizi haline gelmesi, iki süper devlete ve özellikle sosyal-emperyalistlere indirilen ağır bir darbe olacaktır.

Ancak Ege'nin barış denizi olması isteğiyle, silahtan arındırılması önerisi çelişme halindedir. Çünkü Akdeniz'de barışın sağlanması, "yeryüzünün patlamaya en çok hazır" bu bölgesinde, gerçek savaş tahrikçisi olan sosyal-emperyalistlere karşı kararlı bir tutum almayı gerektirmektedir. Yeni Çarlar bir yandan hızla silahlanmakta ve bölgemizde sık sık gövde gösterisinde bulunmaktadırlar. Diğer yandan da "Helsinki Barışını" ve silahsızlanma palavralarını dillerinden düşürmüyorlar. Aslında onların silahsızlanmasını istedikleri ülkeler, kendileri dışındaki bütün dünyadır. Koloğlu'nun Ege'nin silahtan arındırılması önerisi ise, sosyal-emperyalistlerin bu isteklerine uygun düşmektedir ve özünde onları ürkütmeme tutumunun bir ifadesidir.

Evet, Türkiye ve Yunanistan, Koloğlu'nun da belirttiği gibi süper devletlerin kışkırtmalarıyla silahlarını birbirlerine çevirmeye son vermelidirler. Ama iki ülke bununla yetinemezler. Onlar ellerindeki silahları gerçek düşmanları olan süper devletlere ve özellikle Yeni Çarlara çevirmeli, bunlardan gelecek bir saldırıyı göğüslemek için yurt savunmalarını güçlendirmeli, bu konuda da sıkı bir işbirliği içinde bulunmalıdırlar. Süper devletlerin cüretini kıracak ve onların hegemonyacılığına set çekecek olan biricik tutum budur.

Oysa Koloğlu, savaş kışkırtanların süper devletler olduğundan sözetmekle beraber, bu görüş onun bölgemizin güvenliği ile ilgili önerilerine yansımamaktadır. Koloğlu şunları söylemektedir: 'Türkiye ile Yunanistan arasında bir gerginlik ve silah yarışı vardır. Gerçi 1974 Kıbrıs Barış Harekatı bu yarışı hızlandırmıştır ama, işin temelinde, Yunan askeri cuntasının işbaşına geldiğinden beri izlediği politika vardır." Koloğlu daha sonra uzun uzun Amerikan emperyalistlerinin Yunanistan'ı nasıl desteklediğini ve silahlandırdığını anlatmaktadır. Koloğlu'nun, süper devletlerin Kıbrıs meselesindeki rollerini tam olarak ortaya koyabilmesi için, Türkiye'nin müdahalesini Rusya'nın nasıl desteklediğini de belirtmesi gerekirdi. Oysa Koloğlu bundan hiç söz etmiyor ve Türkiye ile Yunanistan arasındaki gerginliğin temelinde Yunan askeri cuntasının bulunduğunu söylüyor. İşte bu yüzden onun barış ve güvenlikle ilgili önerileri asıl tehlikeyi yani sosyal-emperyalistleri hedef almamaktadır.

Koloğlu silahsızlanma önerisini, silah yarışının her iki ülkenin ekonomisini baltalamasına da bağlıyor. Savunmadan yoksun bir ülkenin emperyalistlere karşı güçlü bir ekonomi yaratması düşünülebilir mi? Yeni Çarların çizmeleri altında ezilen bir ülkede ne ekonominin, ne de kalkınmanın sözünü bile etmek mümkün değildir.

Koloğlu'nun da belirttiği gibi süper devletlere bağımlı bir savunma politikası, küçük ülkeleri her zaman onlara muhtaç kılar. Ülkelerin bağımsızlığı üzerinde büyük bir tehlike meydana getirir. Yurdumuz yıllardır bu politikanın acısını çekmiş ve hâlâ da çekmektedir. Bu durumda Türkiye'nin izlemesi gereken yol, halkın seferber edilmesine ve öz kaynaklarımıza dayanan yurt savunması siyasetidir. Türkiye böyle bir siyasetle, Koloğlu'nun önerdiği, Ege'de Yunanistan'la ekonomik işbirliğini daha çok geliştirme imkanını da bulacaktır. Yine bu durumda her iki ülkenin milli ekonomisi daha da güçlenecek ve Türkiye ile Yunanistan, emperyalistlere avuç açmak zorunda kalmayacaktır.

TESLİMİYETİN KAYNAĞI: HALKA GÜVENSİZLİK

Koloğlu'nun süper devletlere teslimiyet siyasetini savunmasının temelinde, onun dünya halklarına ve Üçüncü Dünya ülkelerine duyduğu güvensizlik yatmaktadır. O, iki süper devleti ve Üçüncü Dünya ülkelerini şöyle tahlil ediyor: "Bağımsızların tüm çabalarına rağmen üçüncü dünyadaki çatışmalar, savaşlar engellenememiştir... Süper güçlerle bloklarının soğuk savaştan yumuşama (detant) dönemine geçtikleri süreç içinde, üçüncü dünya ve küçük devletlerin çekişmeleri azalmamış, durmadan artmıştır."

Görüldüğü gibi Koloğlu, Üçüncü Dünya ülkelerinin iki süper devlete karşı mücadelesini ve gittikçe güçlenen birliğini değil, bunlar arasındaki çatışmaları görüyor. İki süper devlet arasındaki rekabetin hızla artmasını değil, bunlar arasında zaman zaman ortaya çıkan geçici birliği görüyor. Yani Üçüncü Dünyayı parçalanmış ve zayıf olarak görmesiyle, iki süper devleti birlik halinde ve güçlü görmesi, aynı karamsar bakış açısının ürünüdür. İşte bunun sonucu olarak Koloğlu, Helsinki Anlaşmasına sarılmaktan başka çare bulamamaktadır.

Oysa biraz gerçeklere bakınca, Koloğlu'nun yaptığı tahlilin tam tersi bir durumla karşılaşıyoruz. Bugün dünyada devrim akımı hızla güçleniyor. Ülkeler bağımsızlık, milletler kurtuluş, halklar devrim istiyor. Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın ezilen halkları emperyalizme karşı ayağa kalkıyor. Dünyanın kaderine artık emperyalistler değil, ezilen halklar ve milletler hükmetmektedir. Üçüncü Dünya ülkeleri her geçen gün birliklerini sağlamlaştırıyor ve saflarını sıklaştırıyorlar. İşte saldırgan süper devletlere darbeler indiren, onları inlerine sıkıştıran ve böylece dünya barışının korunmasına hizmet eden, bu birliktir.

Şüphesiz ki, süper devletler ezilen ülkeleri birbirine düşürmek için ellerinden geleni yapacaklardır. Fakat Üçüncü Dünyadaki esas eğilim, birleşmek ve süper devletlere karşı mücadele etmektir. Süper devletlerin oyunlarına alet olan ve bölücülük yapan bazı ülkeler de bu siyasetlerini değiştirmekte ve giderek iki süper devlete karşı tavır almaktadırlar.

İki süper devlet ise binbir güçlük içindedir. Bunların dünya hegemonyası için giriştikleri rekabet şiddetleniyor. Süper devletlerin "soğuk savaştan, yumuşama dönemine geçmeleri" bir yana, tam tersine dünyamızı yeni savaş bulutları kaplamaktadır. Fakat şurası kesindir ki, süper devletler yeni bir dünya savaşı çıkarttıkları takdirde, kendi mezarlarını da kazmış olacaklardır. Dünya halkları daha bugünden böyle bir savaşa karşı uyanıklıklarını artırıyor ve hazırlık yapıyorlar. Yeni bir dünya savaşının ertelenmesi de, iki süper devlete karşı birleşmekten ve savaşa hazırlanmaktan geçiyor.

Özetle, dünyamızın geleceği parlaktır. İyimser olmak için birçok sebep vardır. Ancak halklara güven duyanlar süper devletlere karşı kararlı bir mücadele verebilirler. Halka güvenmeyenlerin ise gözünde sadece emperyalistlerin bombaları vardır. Kulakları, Brejnev'in ordusunun ayak sesleriyle dolmuştur. Halkımız, dünyada emperyalizme karşı ilk kurtuluş savaşını veren bir halktır. Kurtuluş Savaşında zafer kazanan halkımız, bugün "Helsinki ruhu" diye adlandırılan, emperyalistlere boyun eğme tutumuna değil, saldırgana karşı dişe diş mücadele demek olan müdafa-i hukuk ruhuna sarılmıştı. İşte bugün CHP'nin en çok ihtiyaç duyduğu şey de, geçmişindeki bu anti-emperyalist ruhu yeniden canlandırmaktır.

UYANMAK İSTEYENLERE İĞNE DEĞİL ÇUVALDIZ

Barış Derneği Başkanı Dikerdem'in dosyasını açmaya devam ediyoruz. Dikerdem "Ortadoğu'da Devrim Yılları" adlı kitabında Rum düşmanlığının şampiyonluğunu yapıyor. Dikerdam şövenlikte öyle ileri gidiyor ki, Bayar-Menderes diktatörlüğünün Rum düşmanlığını kışkırtmak için tertiplediği 6-7 Eylül olaylarını bile savunuyor. Dikerdem şöyle diyor: "27 Mayıs devriminden sonra Fatin Rüştü Zorlu, Yassıada'da 6-7 Eylül olaylarının tertipçilerinden olmakla suçlanıp yargılandı... Savunma tanıklığı yapmak üzere Zorlu'nun avukatına başvurdum."

Dikerdem 6-7 Eylül olaylarının suçlusu olarak Bayar-Menderes diktatörlüğünü değil neredeyse saldırıya uğrayan Rum yurttaşları gösterecek. Nitekim Dikerdem 6-7 Eylül olaylarını geniş bir şekilde teşhir eden Batı basınına da azgınca saldırıyor; "Yunan asıllı zengin Amerikalılar büyük paralar harcayarak Türkiye'nin 'barbarlığını' dünyaya duyurmaya çalışıyorlardı. 6-7 Eylül olaylarını gösteren fotoğraflar Yunan parası ile satın alınmış, gazete sayfalarında yayınlanıyordu."

Bayar-Menderes diktatörlüğü 6-7 Eylül olaylarının gerçek suçlularının ortaya çıkmaması için basına sansür koymaya kalkışmıştı. Dikerdem ise elinden gelse bütün dünya basınına sansür koyacak. Çünkü 6-7 Eylül olaylarını yaratan siyaset Dikerdemlerin şoven siyasetidir. Dikerdem bu siyasetini bugün de aynen savunuyor. Bu görüşlerini 1977'de yayınladığı kitabında savunması, şoven kafasının bir milim bile değişmediğini gösteriyor.

İşte Dikerdem, Brejnev'in Barış Derneği'nin başına bu meziyetlerine bakılarak oturtulmuştur. Öyle bir Barış Derneği Başkanı ki, Kıbrıs Sosyalist EDEK Partisi'nin lideri Lassarides'ten, "Meğer bu Lassarides denilen Rum palikaryası haydudun biri imiş" diye bahsediyor. Türkiye'de Rumlardan "palikarya" diye bahseden bir Türkeşler bir de Brejnev'in "barış" havarileri kalmıştır. Brejnev'in "barış" ninnileriyle uyumaya devam edenlere, Dikerdem'in yazdıkları iğne değil çuvaldızdır.

SOSYAL-EMPERYALİSTLERİN BALIKÇILIK YAĞMASI

Gerek Uçüncü, gerekse İkinci Dünya ülkelerinin kendi balıkçılık kaynaklarını korumak için verdikleri mücadele, niçin son zamanlarda özellikle Sovyetler Birliği'ni hedef alıyor? Bunun nedeni, sosyal-emperyalist Rusya'nın dünyanın bir numaralı balıkçılık ağası haline gelmiş olmasıdır.

1950'lerin başlarında sosyalist Sovyetler Birliği, balıkçılığını esas olarak kendi sularında (nehirler ve göller gibi "iç suları" ile kıyı denizlerinde) sürdürüyordu. Açık deniz balıkçılığı çok sınırlıydı. Örneğin 1950 yılı içinde Sovyetlerin toplam balık avı 1,755,000 ton olmuştu. Bu miktarın yüzde '42' si, SSCB'nin iç sularından (nehir ve göllerinden), yüzde 40-45 kadarı ise kendi kıyı denizlerinden elde edilmişti. Açık denizlerde avlanan miktar, toplam avın yüzde 12-15 kadarını aşmıyordu.

Ne var ki 1950'lerin ortalarında Kruşçev'in yönetimi ele almasından sonra, Rusya hızla açık deniz balıkçılığına yönelmeye başladı. 1960'larda, sadece açık deniz balıkçılık alanına 4 milyar doları aşkın bir yatırım yapıldı. Bu paranın yüzde 70 kadarı, açık deniz balıkçı tekneleri, özellikle orta ve büyük boy okyanus travlerleri ve temizleme-depolama işlemlerinin yapıldığı dev fabrika gemileri inşasına harcandı. Sadece 1960'larda, bu tip gemilerden oluşan dört ayrı okyanus filosu kuruldu ve 1970'lerde Sovyet açık deniz travlerlerinin sayısı 4000'in, toplam tonajları da 6 milyon tonun üzerine çıktı. Bu alanda da, yeni Sovyet tekelci kapitalizminin faaliyetlerine, azamî kâr elde etme tutkusu hükmediyordu. Büyük travlerler ve fabrika gemileri, ancak çok büyük miktarlarda balık yakalayabildikleri ve işleyebildikleri takdirde kârlı oluyorlardı. Sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği başka ülkelerin deniz alanlarını sistemli bir şekilde yağmalamaya koyuldu.

Nitekim 1956-1976 arasındaki yirmi yılda, Sovyetlerin kendi kıyılarından uzaklardaki sulardan ve derin deniz yataklarından elde ettiği balık miktarının tam 11 misli arttığını görüyoruz. Örneğin, 1974 yılını alalım. Bu yıl içinde Sovyetlerin avladığı toplam balık miktarı, 9,6 milyon tona ulaştı. Bu miktar, bütün dünyada o yıl içinde avlanan balık miktarının yüzde 15'i ve Sovyetlerin 1950 yılında avladıkları balık miktarının yaklaşık 5 katıydı. Bunun en dikkati çeken yanı şu idi: 1974 yılındaki 9,6 milyon tonluk avın yüzde 82'si, yani 7,8 milyon ton kadarı, başka ülkelerin kıta sahanlıklarından çalınmıştı! En çok zarara uğrayanların başında ise, Afrika ülkeleri geliyordu. Çünkü Sovyet balıkçı gemileri, Orta ve Güney Atlantik bölgesinde yakaladıkları balık miktarını, 1960'ta 44,000 tondan 1965'te 460,000 tona ve nihayet 1973'te 1,9 milyon tona çıkarmışlardı. Başka bir deyişle, 1960-1973 arası artış, bu bölge için tam 36 misliydi ve bunun yüzde 80'i Afrika'nın batı kıyılarından elde edilmiş bulunuyordu. 1970'lerin ortalarına gelindiğinde, Sovyet trolcülerinin yağmaları yüzünden, Afrika kıyılarındaki balıkların özellikle de "dip balığı" türlerinin yokolma tehlikesi ile karşı karşıya geldiği saptanıyordu.

Sovyet travlerleri, Güney Amerika'nın batısındaki balıkçılık alanına ilk girdikleri 1972 yılında, bu bölgeden 35.000 ton balık elde etmişler ve sonraki yıllarda bunu hızla artırmaya koyulmuşlardı: 1972-73 yıllarında Hint Okyanusunda, Pakistan açıklarında balık ve böcek yakalayan Sovyet balıkçıları, büyük gemileri ve özel uzun ağları sayesinde balık sürülerini kıyıya yaklaşamadan kuşatıp yakaladıklarından, Pakistan'ın balıkçı gemilerinin üçte biri bu yıllarda denize açılamadı; 6000'i aşkın balıkçı işsiz kaldı ve Pakistan'ın döviz kaybı 150 milyon rupi'nin üzerine çıktı.

Gelelim İkinci Dünya ülkelerine. Sovyet balıkçı gemilerinin Kuzey-batı Atlantik'te, yani Kanada'nın doğu kıyısı açıklarında sürdürdükleri morina, uskumru ve istakoz avcılığı 1968'de 794.000 ton iken, beş yılda yüzde 70 artarak 1973'te 1.357.000 tona ulaştı. Bu yüzden Kanada'nın avladığı miktar, aynı yıllar arasında 1,263,000 tondan 922,000 tona düştü. İkinci Dünya Savaşını sona erdiren anlaşmalarla hâlâ büyük ölçüde silahsızlandırılmış durumda tutulan Japonya ise, özellikle yıkıcı bir Sovyet rekabetine maruz kaldı. Sovyetler 1960'ların sonlarından itibaren her yıl, çok sayıda büyük travler ve fabrika gemisiyle Japonya sularına girmeye, deniz dibi kaynaklarını kurutan trol avcılığını sürdürmeye, hattâ Japon balıkçılarının ağlarını ve diğer araçlarını tahrip etmeye koyuldular. Bununla da yetinmeyen Yeni Çarlar, 1977 başlarında aldıkları tek yanlı bir kararla, Kuzey Pasifik'teki balıkçılık alanlarını Japonya'nın aleyhine 200 deniz miline çıkardılar. İki ülke arasındaki dar denizlerde "ortay hat" ilkesinin uygulanmasını reddettiler. Oysa Sovyetlerin bu yolla gaspettikleri alanda, Japonya 1975'te 1,7 milyon ton balık avlamıştı. Sovyetler bu korsanlıklarını büyük savaş filolarının desteğiyle uyguladılar. Bu yağmanın sonucu olarak halkın hayvansal proteininin yüzde 51'ini deniz ürünlerinden elde ettiği Japonya'da, balık fiyatları yüzde 100 arttı.

Üstelik, Yeni Çarlar Japonya'nın bir korunma tedbiri olarak karasularını 12 deniz miline çıkarması üzerine, bu 12 millik alan içinde dahi kendilerine avlanma hakkı tanınmasını talep ettiler.

Nerede baskı ve sömürü varsa, orada mücadele de vardır. Nitekim Brejnev Rusyası'nın sürdürdüğü korsanlık faaliyetleri, bütün dünyada geniş bir tepkinin doğmasına yol açmıştır. Birleşmiş Milletler Deniz Hukuku Konferanslarında Rusya'nın, Üçüncü Dünyanın boy hedefi haline gelmesinin nedeni budur. Başta Latin Amerika ülkeleri olmak üzere çok sayıda ülkenin balıkçılık alanlarını 200 deniz miline çıkarmalarının nedeni budur. 1 Ocak 1977'de kendi balıkçılık alanını 200 deniz miline çıkartan AET'nin, o günden bu yana Sovyet balıkçı teknelerinin kanunsuz avlanmalarını önlemek için, çetin bir mücadeleye girişmiş olmasının nedeni budur.

Bugün Japon Denizinden Arjantin kıyılarına, Gabon açıklarından İngiltere ile İskandinavya arasındaki "Dogger Bank" balıkçılık alanına kadar her yerde Sovyet balıkçı gemileri kovalanıyor, tutuklanıyor, avlarına el konuyor veya savaş gemilerince denetim altında tutuluyor.

Peki, sonuç nedir? Bir tek örnek verelim. Üçüncü Dünya'dan başlayarak İkinci Dünya ülkelerine de sıçrayan 200 deniz millik balıkçılık alanı mücadelesinin sonunda Rusya'nın 1974-1975 yıllarında 10 milyon tona ulaşan balık avı, bugün yılda 6 milyon tona düşmüştür. Üstelik bu mücadeleler, sosyal-emperyalizmin her geçen gün daha fazla teşhir ve tecrit olmasını sağlamıştır.

Kamboçya Komünist Partisi'nin kuruluşunun 17. yıldönümü kutlandı

Kamboçya Komünist Partisi'nin kuruluşunun 17 nci yıldönümü ve Partinin resmen açıklanması dolayısıyla 27 Eylül 1977 günü Demokratik Kamboçya'nın başkenti Pnom Pen'de bir miting düzenlenmiştir. Mitinge, Kamboçya'nın çeşitli yörelerinden gelen binlerce kişi katılmıştır. Mitingde Kamboçya Komünist Partisi Merkez Komitesi üyeleri de hazır bulunmuş ve Parti Başkanı Pol Pot yoldaş önemli bir konuşma yapmıştır. Pol Pot yoldaş konuşmasında Kamboç halkının devrimci mücadelesinin tarihi tecrübeleri ve Kamboçya Komünist Partisi'nin görevleri üzerinde durmuştur. Pol Pot yoldaş konuşmasının sonunda, "Kamboç halkını, fedakarca çalışmak, ülkeyi savunmak ve inşa etmek, Parti'nin tesbit ettiği çeşitli mücadele görevlerini yerine getirmek ve zaferler kazanmak için yiğitçe savaşmaya" çağırmıştır.

....DÜZELTME....

Geçen sayımızda Kamboçya Komünist Partisi'nin Başkanı Pol Pot yoldaşın adı, Pan Yut olarak geçmiştir. Düzeltir, özür dileriz.

Üçüncü ve İkinci Dünya ülkeleri Brejnev'in balık ağalığına karşı çıkıyor

Geçtiğimiz hafta içinde, Avrupa Ekonomik Topluluğu'na (AET) üye ülkeler, Sovyetler Birliği'nin balıkçılık alanları içinde avlanmasını, toplu bir kararla yasakladılar ve Rusya'nın bütün açık deniz balıkçı teknelerini zorla bu bölge dışına çıkarmaya koyuldular. Aynı gün ajanslar, Arjantin savaş gemilerinin, Arjantin karasuları içinde avlandıkları tesbit edilen ve "dur" ihtarına rağmen kaçmaya çalışan üç Sovyet ve bir Bulgar balıkçı gemisine ateş açtıklarını bildiriyordu. Çatışmadan sonra Arjantin, karasularını ve balıkçılık alanını sürekli ihlal eden Rusya ve Bulgaristan'a birer protesto notası gönderdi. Suçüstü yakalanan gemilerdeki Rus ve Bulgar balıkçıları ise, bir Arjantin mahkemesi tarafından tutuklandılar. Hemen ardından, 5 Ekim tarihli gazeteler, bu sefer Japonya'nın bir Sovyet balıkçı teknesini tutukladığını yazdılar.

Üçlü Blokun oportünist yöneticileri Üçüncü ve İkinci Dünya ülkelerinin iki süper devlete karşı devlet egemenliğini koruma ve Yeni Ekonomik Düzen mücadelelerini inkar ededursunlar! Bu ülkeler süper devletlerin sömürü ve hegemonyacılığına karşı mücadelelerini yükseltiyorlar.

★

Proleter Devrimcilerin Birliği

Proleter devrimcilerin birliği ile ilgili olarak yayınlanmış yazılar ve AYDINLIK'ın proleter devrimci bayrağı altında birleşme çağrıları 184 sayfa, 20 lira

AYDINLIK YAYINLARI

★AYDINLIK
Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

- TİİKP I. Kongresi Bildirisi
- Tasfiyeciler Brejnev'in Kervanında
- Üç Dünya Teorisi : Mao Zedung'un Dünya Halklarına Bıraktığı Silah
- Çeşitli Ülkelerdeki Parti ve Örgütlerin Üç Dünya Tahlili Konusundaki Tutumları
- Hollanda Marksist-Leninist Partisinin Aydınlık'a Mektubu
- Norveç, ABD, Endonezya ve Yunanistan Marksist-Leninist Basınında Türkiye : TİİKP'nin Bildiri ve Mesajları
- Turan İçli : "Halkın Yolu"nun Oportünist Çizgisinin Eleştirisi

80.SAYI ÇIKTI

Dağıtım: TUR-DA Hamam Sok. 4/2 Cağaloğlu / İstanbul